UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97th Street
Edmonton 17, Alta, Canada
Phone: 422 - 5708
RETURN REQUESTED
Річна передплата
в Канаді — $5.00
Окреме число: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

6
ТРАВНЯ 1971
Число № 18
тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
PIK XLIII VOL. XLIII
MAY 6, 1971

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЄПИСКОП У ЗДА

Апостольський делегат у Вашінгтоні Л. Раймонді проголосив, що Папа Павло VI іменував о. Василя Лостина єпископом-помічником Філядельфійської єпархії. Новий ієрарх, що є титулярним єпископом Аркадіопільським, народився 11 травня 1930. Богословські студії закінчив у Вашінгтоні і 16 червня 1957 р. був рукоположений на священика. Він є почесним папським капеляном. Досі був секретарем митрополита Амвросія.

З іменуванням нового владики число українських католицьких єпископів збільшилося до 20.

За вістками з Філядельфії єпископська хіротонія владики Івана Стаха відбудеться 25 травня.

Два новопризначені єпископи-помічники 11 травня їдуть до Риму.

Хотіли захопити силою дипломата

На французькому летовищі „Орлі" в Парижі минулого тижня дійшло до бійки між французькою поліцією та китайськими дипломатами. Віськох китайських дипломатів мали всідати на літак пакістанської летунської лінії, що мав їх завести до Пекіну. Як дипломати йшли до літака, французька поліція завважила, що один з дипломатів не може йти самостійно, а його ведуть два інші. Поліція підійшла до того дипломата й силою вирвала його з рук китайців. Китайські дипломати старалися відібрати свого товариша з рук поліції, але поліція його не випустила. Дійшло до сумотахи, в часі якої дипломати стріляли кілька разів у напрямі поліції, але не поранили нікого. Непритомного дипломата оглянув лікар на поліційній станиці на летовищі й ствердила, що він не може летіти літаком. Поліція відіслала його амбулянсом до шпиталю в Парижі.

Китайські дипломати не знали про це й кілька разів пробували вдерти ся до станиці поліції на летовищі. Вкінці поліція їх арештувала, але, по кількох годинах, звільнила.

Непритомного дипломата, 30-річного технічного дорадника амбасади Чанг Шіянга оглянув лікар у шпиталі й ствердив, що він мав на собі кілька пуловерів і був непритомний під впливом наркотики, що обнижує температуру тіла. На рамені дипломата знайдено рани від уколу голкою, якою йому впорскували наркотику. Китайська амбасада в Парижі протестувала проти протизаконного захоплення дипломата французькою поліцією, але французьке міністерство внутрішніх справ заявило, що китайський дипломат може залишитися в Франції, якщо того забажає. Поліції подала, що Шіянг старався про право азилю в французькій амбасаді в Альжирі вже давніше.

В Американському парку Єлловстон впало 50-93 цалів снігу. Щоб прочистити шляхи в парку на офіційне відкриття 1 травня, снігові плуги працювали по 16 годин денно, відгортаючи сніг з дороги.

Мадярщина переговорює з Ватиканом

У Ватикані побував мадярський міністер закордонних справ для обговорення відношення між Ватиканом та Мадярщиною. В Мадярщині священики ще й досі мають труднощі з виконуванням душпастирських обов'язків. Який був вислід переговорів, досі невідомо.

Головною перешкодою в наладнанні відносин між Ватиканом та мадярським урядом є справа кардинала Й. Міндсенті, який від 1956 р. живе в американській амбасаді в Будапешті. Мадярський уряд пропонував кардиналові кілька разів, щоб виїхати до Риму й гарантував йому свобідний переїзд, одначе кардинал за кожним разом відмовив.

Ізраїль має теж нову зброю

Перемир'я на арабсько-ізраїльському фронті використали обидві сторони на те, щоб укріпити краще свої становища та придбати нову зброю та інше воєнне усталкування. Головним доставцем військового виряду арабам, зокрема Єгиптові, був СССР, який післав до Єгипту велику кількість наймодерніших літаками включно, що ними мусять орудувати совєтські пілоти, бо Єгипет не має належно вишколених пілотів.

Але й Ізраїль теж не сидів бездільно й старався також придбати нову зброю та інше військове знадіб'я. З нагоди тижня незалежности ізраїльські вояки показали дещо зо своєї нової зброї та військового виряду. Чужоземні кореспонденти цікавили ся велитенським військовим гелікоптером „Сікорські-СН 5", який може перевозити 8.5 тонн вантажу, що рівняється 38 воякам у повному військовому виряді. Гелікоптер може летіти без приземлення понад 300 миль, може брати пальне („гез") у повітрі з другого літака й летіти дальше та може осідати на воді. Гелікоптер покритий частинні панцирною бляхою. Він коштує 5 мільйонів долярів, тобто на один мільйон долярів більше, як американський бойовий літак „Фантом". СССР має два роди гелікоптерів для перевозу вояків, що більші від американського „СН-5", але вони дуже неповоротні, можуть летіти на коротшу віддаль та летять поволіше, як американський.

Чималу сензацію викликали совєтські гармати для вистрілу ракетних стрілен „Катюші", що їх ізраїльські вояки захопили від єгипетських вояків під час війни 1967 р. „Катюша" може вистрілювати нараз 12 стрілен, що летять понад 10 миль. Ізраїль не виявив, скільки „Катюш" ізраїльські вояки захопили в часі війни в 1967 р., але деякі кореспонденти пишуть, що бл. 300.

ЗАКІНЧИЛИ ПЕРЕВІЗ

Канадська пошта 24 квітня востаннє доставила поштові посилки залізницею. Останню поштову посилку перевезено поїздом з Ню Брансвіку до Квебеку. Тепер всю пошту будуть перевозити літаками та вантажними автомобілями. Перевіз пошти залізницею виявився закоштовний та заповільний.

Перший раз перевезено поштові посилки залізницею в 1854 р. між Наягара Фаллс та Лондон, Онт. В 1952 р. в 177 поштових урядах на залізничих станціях працювало 1,368 поштових працівників. З того часу число поштових робітників на станціях поволі меншало, бо пошту перевожено літаками та вантажними автомобілями. Звільнених з тої праці робітників приділено до іншої праці в поштових урядах.

У поїзді, що перевозив востаннє поштові пересилки, їхав представник міністра пошти Жана Коте квебекський ліберальний посол Р. Ґе.

ПОВЕРНУВСЯ СОВ. АМБАСАДОР

До Вашінґтону повернувся совєтський амбасадор А. Добринін, який перед кількома тижнями виїхав до Москви. Добринін залишив Вашінґтон у часі протисовєтських виступів та нападів американських жидів, що в той спосіб протестували проти заборони виїзду жидів із СССР до Ізраїля.

Припускали, що Добринін не повернеться до Вашінґтону на знак протесту, що уряд ЗДА не припинив протисовєтських виступів. Він усе ж приїхав, відбувши перед виїздом з Москви двогодинну розмову з Л. Брежневем. Припускають, що СССР хоче нав'язати тіснішу співпрацю з ЗДА, а окрім того уряд СССР хоче мабуть запросити президента ЗДА Р. Ніксона з відвідинами до Москви. Ніксона запрошували до СССР в 1969 р., але Ніксон тоді відмовився їхати. Чи поїде тепер, невідомо.

НОВИЙ КЕРІВНИК СХІДНОЇ НІМЕЧЧИНИ

Дотеперішній секретар центрального комітету комуністичної партії Східної Німеччини В. Ульбріхт, що був справжнім керівником Східної Німеччини, уступив зо свого становища. Ульбріхт, якому сповнилося вже 77 років, хворів від довшого часу на різні хвороби. Він є одним із передвоєнних комуністичних провідників, що пережили всі чистки Сталіна, й належить до прихильників твердої сталінської лінії. Ульбріхт дальше залишається головою держави, почесним предсідником центрального комітету партії та членом 13-особового бюра німецької компартії й буде мати чималий вплив на політику Східної Німеччини.

На місце Ульбріхта вибрано секретарем партії 58-річного Еріха Гонекера, який належить також до оборонців сталінської лінії та є противником якогонебудь порозуміння між Східною та Західною Німеччиною. Гонекер, син вугленкопа із округи Сар, є комуністом з молодечих років. Провів 10 років у гітлерівських тюрмах та концентраційних таборах. За Ульбріхта він був шефом поліції та війська в Східній Німеччині.

У Східній Німеччині живе 17 мільйонів німців.

Кого винувати за Берлін?

ЧОМУ АМЕРИКАНЦІ НЕ ЗАЙНЯЛИ В 1945 Р. БЕРЛІН?

Одною з важких до вирішення справ між СССР, з одного боку, і ЗДА, Анґлією та Францією, з другого боку, є справа вільного доступу мешканців Західної Німеччини, а деколи й американських, англійських та французьких вояків до Берліну, що відгороджений від Західної Німеччини широкою смугою території, що належить до комуністичної Східної Німеччини. Східнонімецькі поліція, а деколи й вояки замикають доступ до Берліна, держать довгими годинами валки військових та цивільних автомобілів на контрольних пунктах і показують західним альянтам, що доступ до Берліну залежить від волі Східної Німеччини.

Справа Берлину є причиною, що західнонімецький уряд й досі не затвердив німецько-совєтського договору про співпрацю, ані польсько-німецького договору щодо затвердження польсько-німецьких кордонів. Численні конференції представників в справі Берліну закінчилася невдачею. СССР держить Берлін як один з атутів у політичній грі.

У зв'язку з тим з багатьох журналах та часописах відсувано питання: чому американські вояки в 1945 р. не зайняли Берлін, хоч дійшли аж до ріки Ельби? Кого винувати за це? Багато людей приписують вину тодішньому головному командувачеві альянтських збройних сил генералові Д. Айзенгауерові. Недавно родина ген. Айзенгауера та його приятелі опублікували спомини генерала в справі Берліна, які він розказав на зборах невеликого гурта членів американської республіканської партії в 1952 р., одначе заборонив їх публікувати.

Уривки спогадів надрукував тепер американський журнал «Ю. С. Нюз енд ворлд ріпорт».

Айзенгауер каже, що він в січні 1944 р. летів з Лондону до Вашінґтону й протестував у тодішнього президента Ф. Рузвелта проти пляну поділу повоєнної Німеччини, за яким Берлін мав перейти до совєтської зони. Айзенгауер казав Рузвелтові, що ЗДА будуть мати клопіт з СССР. На це Рузвелт відповів Айзенгауерові: «Я собі дам раду з дядьком Джовом (тобто Сталіном)».

1945 року Айзенгауер знову протестував проти пляну поділу в Рузвелта і в анґлійського прем'єра В. Черчіла і з уваги на велику військову перевагу західних альянтів радив відкласти остаточний поділ Европи аж до часу закінчення війни. Ані Рузвелт ані Черчіл не хотіли слухати Айзенгауера. Кілька днів після цього відбулася конференція в Ялті, на якій остаточно вирішено поділити Німеччину так, як вона поділена тепер.

З того часу Айзенгауер не мав іншого вибору, як виконувати ухвалу конференції в Ялті. Одначе й тоді Айзенгауер робив, що міг, щоб вдержати для західних альянтів якнайбільше території. Тому, що в Ялті нічого не було вирішено відносно Данії та Австрії, Айзенгауер заблокував своїми військами кордони Данії та не впустив туди совєтських військ. Він теж зайняв Австрію по Лінц і не дозволив туди посуватися совєтським військам, які вже раніш зайняли були Відень. Американські війська у східній Німеччині пішли 150 миль на схід дальше, як передбачав договір в Ялті, й Айзенгауер відтяг мусів відтягати свої війська на захід. Тоді Черчіл просив Айзенгауера, щоб він поїхав до Вашінґтону й просив президента Рузвелта, щоб дозволив американським воякам залишитися над рікою Ельбою. Айзенгауер відмовився їхати, бо сказав, що його обов'язує умова з Ялті.

В споминах Айзенгауера є ще деякі нотатки щодо військового положення. Американці були віддалені від Берліну 250 миль й могли кинути на здобуття Берліну 50,000 вояків. Совєтські сили були віддалені від Берліну тільки 33 милі й мали до диспозиції велетенську армію: майже один мільйон й чверть вояків. Американці боялися, що здобуття Берліну буде коштувати забагато жертв і тому не хотіли ризикувати бою за Берлін. До того вони були зв'язані договором у Ялті. Тому Берлін не зайняли.

Сталін належно оцінив військове рішення Айзенгауера, підпорядкувати є рішенням конференції в Ялті, бо, як пише Н. Хрущов у своїх споминах, Сталін говорив про Айзенгауера, як про «надзвичайного джентельмена».

Так через легкодушне рішення президента Рузвелта та прем'єра Черчила Берлін опинився в совєтській зоні й досьогодні справляє чимало клопоту американським та анґлійським політикам.

Про рішення щодо Берліну можна сказати: вміли виграти війну, та не вміли виграти миру.

Українські студенти на працю в Азію

Совєтський уряд проголосив ударну кампанію між студентами середніх та фахових шкіл в Україні для набору студентів на будівельні роботи. Обчисяють, що бл. 76,000 студентів України будуть працювати цього року при будівництві. З того бл. 53,000 студентів працюватимуть в Україні, а 23,000 студентів виїдуть в Казахстан та в Московію.

Перші студенти виїдуть поза Україну вже в червні. До їх завдань належатиме будувати державні будинки, дороги та електричні проводи високої натури.

КОЛИ НАРОДИВСЯ ЛЕНІН?

Совєтські автори книг ще досьогодні не устійнили точної дати уродин Леніна. 60-річчя народження Леніна відзначувано 18 грудня 1966, але в совєтському календарі з 1958 р. написано, що Ленін народився 16 грудня 1906. В загальному совєтському календарі на 1971 р. подано дату уродин 19 грудня, а в совєтському календарі для жінок на 1971 подано 1 січня 1907 р.

Коротки вісти

Два озброєні бандити пограбували відділ «Бенк оф Монтріол» у Ваикувері. Забрали 270,000 дол. Бандитів поліція знайшла, але з грошей знайдено лиш 15,000 дол. Банк обіцяє 10,000 дол. нагороди тому, хто допоможе віднайти гроші.

Новий канадський закон передбачає, що арештовані мусять заплатити грошову заставу („бейл") лише тоді, коли живуть дальше як 100 миль від місця арештування або якщо вони незнані мешканцям тієї місцевости, де вони живуть.

Найвищий суд Канади 31 травня має вирішити, чи провінції мають право обмежувати ввіз яєць та світської птиці з інших провінцій. Деякі провінції ввели в себе таку заборону.

Заповіджений федеральним урядом пляк прийняття на праці студентів мусів бути змінений, бо, замість пляновваних 14.7 мільйонів долярів, мав би коштувати 150 мільйонів долярів. До уряду зголосилося так багато студентів з різними просткам, що для їх виконання треба б 148,000 осіб.

Канадська залізнича лінія Сі-Ен-Ар видасть протягом найближчих двох років 8 і пів мільйона долярів на віднову 1,000 особових вагонів.

Чехо-словацький ґенерал В. Прхлік, що був за часів А. Дубчека керівником відділу комуністичної партії в міністерстві оборони, попереджував Дубчека, що ЧССР повинен бути приготований і на напад зі Сходу, тобто із СССР. Тепер його не лише викинено з війська, але й засуджено на 3 роки тюрми.

У швайцарському місті Цюріх арештовано міську урядничку 46-річну Л. Селмар, яка передавала формулярі особистих виказок із міського мешканевого бюра совєтським та румунським дипломатам.

Американський міністер державної оборони М. Лерд сказав, що ЗДА мають інформації, що СССР й дальше будує великанські далекосяглі ракетні бомби, хоч якраз тепер ідуть переговори між ЗДА та СССР у справі розброєння.

Совєтський журнал „Новий мір" надрукував роман О. Смірнова п. з. „Військовий поїзд" (Воєнський поїзд), в якому критикується Сталіна. Це, від довшого часу, перша книжка, яка виступає проти Сталіна та його метод володіння.

При копанні рова для нафтового проводу недалеко афґаністанського кордону, совєтські робітники знайшли сліди поселення невідомого племени людей, що жили так 3,000-3,500 років тому. Вони мали оселі, укріплені валами та вирощали пшеницю та ячмінь.

На Флориді шість місяців панує велика посуха. Наслідком посухи горить багато лісів, гине чимало дичини, а в ріках масово вигибають риби.

Під час примусового літака в Арґентині приземлення стався вибух пального. Між пасажирами вибухла паніка, й 16 осіб згинуло. Пільот сказав, що якби пасажири були слухали його вказівок, всі були б урятовані.

Після процесу совєтських жидів, що хотіли захопити совєтський літак, совєтські аґенції продажу квитків на переліт в СССР дістали доручення, щоб не продавати квитків на переліт групам циганів. Мабуть, й цигани мають досить СССР.

У Клаґенфурті, Австрія, особовий поїзд, що їхав з Італії, наїхав на вантажний поїзд, що стояв на станції. У висліді було 8 вбитих та 22 поранених.

ЗДА тимчасово вітягнули з ужитку реактивні бойові літаки Ф-111, бо досі розбилося вже 18 літаків того типу.

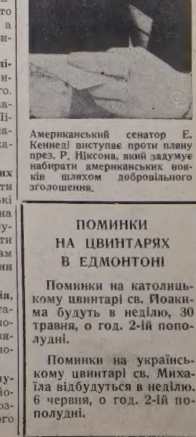

Американський сенатор Е. Кеннеді виступає проти пляну през. Р. Ніксона, який задумує набирати американських вояків шляхом добровільного зголошення.

ПОМИНКИ НА ЦВИНТАРЯХ В ЕДМОНТОНІ

Поминки на католицькому цвинтарі св. Йоакима будуть в неділю, 30 травня, о год. 2-ій пополудні.

Поминки на українському цвинтарі св. Михаїла відбудуться в неділю, 6 червня, о год. 2-ій пополудні.

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

Направа авт і троків — Перевірка моторів
Продаж високоякісної ґазоліни та оливи до авт.

Artic Service Station Ltd.

12608 Fort Road Edmonton, Alta. Ph. 476-2212

Власник і керівник: Маріян Страшок

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

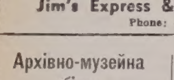

МІСЦЕВІ И ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.

Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.

Phone: 422-6669.

Архівно-музейна збірка

„Бібліотека мусить стати дійсною народньою бібліотекою, без уваги на те, з яких кругів походять люде, що з неї користають та яке їхнє звання. Всі повинні прийти до нашої бібліотеки", (із річного звіту Нюйорської публічної бібліотеки).

Найбільша у світі Нюйорська публічна бібліотека заснована 1910 р. мільйонерами: Астором, Карнеґі та Тілденом, протягом двох років збагатилася на 2,100,000 томів, загальної вартости 15 мільйонів долярів. Протягом одного року з бібліотеки скористало 218,000 осіб.

Українці не мають сьогодні таких багатіїв, як вищезгадані американці, що жертвували поважні суми на бібліотеку. Але на нас усіх тяжить обов'язок збирати друковане слово навіть по малих бібліотеках. Тому якраз ми взяли собі за завдання збирати всяке друковане слово й зберегти його в нашій архівно-музейній збірці для будучих поколінь.

Тому наше прохання й до вас: Якщо маєте якесь друковане слово, чи якісь пам'яткові речі, а самі не маєте власної бібліотеки, перешліть ці речі нам, а ми їх збережемо та включимо до нашої збірки.

Проголошуємо 31-ий список осіб, що прислали матеріяли до нашої збірки:

1. П-і Марта Лишак, Едмонтон — Українські картини, книжки та журнали.
2. п. Петро Багрій, Гамілтон, Онт. (п'ятий раз) — Релігійного змісту книжки.
3. п-во І. М. Бзові, Рейкрофт, Алта (четвертий раз) — Книжки, календарі і журнали.
5. К. Кантор, Едмонтон — театральні книжки, календарі й журнали
6. І. Логин, Едмонтон — (третій раз) — книжки й календарі

Всім жертводавцям наша щира подяка.

Присилаючи до нас речі, ви стаєте членом нашої збірки і ваші імена будуть вписані до нашої пропам'ятної книги.

Н. УОРУК
10231 - 98 СТ.
Едмонтон 15, Алта.

AARON DENTURE CLINIC
Затверджений дентистичний механік
10816 - 82 Ave.,
Полудневий Едмонтон
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

ЗМІНА АДРЕСИ!

Подаємо до відома нашим Клієнтам та Приятелям, що ми перенесли наше бюро до нового приміщення, яке міститься недалеко від дотеперішнього (лише за рогом вулиці).

Приймаємо й дальше асекурацію від: **вогню ● автомобілів і троків ● бонди для контракторів ● від крадіжі ● особисту відповідальність ітд.**

Наше завдання — не лише мати багато клієнтів, але теж дати найкращу обслугу.

ПЕРЕКОНАЙТЕСЯ ПРО ТЕ САМІ!

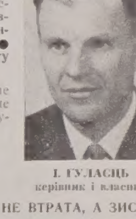

І. ГУЛАСЦЬ
керівник і власник

АСЕКУРАЦІЯ — ТО НЕ ВТРАТА, А ЗИСК.

STAR AGENCIES
(Insurance) Ltd.
НАША НОВА АДРЕСА:
10166 - 100 вулиця, кімната число 201
(друга підлога) ЕДМОНТОН
Нове число тел.: 424-6181

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

Дрібні оголошення

● **PARIS FUR CO., 10343 - 80 Ave., EDMONTON, Alberta**
Подрібна та гуртова продаж. Нові футра і вживані. Направляємо, перерабляємо, переховуємо на зиму.

—o—

● ДО ВИНАЙМУ ДІМ З двома спальнями. Надається найкраще для старшого подружжя.
Зацікавлених просимо телефонувати на 422-1458.
Адреса: 10110 - 96 вул.

—o—

● Пошукую сестру Анну Чайківську-Рибак, брата Льва (Леона) Чайківського та шваґра Норберта Рибака з Монастирськ. До війни вони жили поблизу Кракова.
Хто знав би про них, прошу написати на адресу: M.S. P.O. Box 442, Edmonton 15, Alberta, Canada.

—o—

BROKEN OAT ROLLER SHAFTS

M-F Front Spindle Threads, Broken spindles, Splines, inc. J-D Crankshaft; Heads, Blocks, Axles, Threads, Housings; Lawn Mower crankshafts straightened, Straighten anything! Our jobs stand up!
You name it, we'll fix it for you, save you big money.

SYMONS METALWORKERS
Rocanville, Saskatchewen
Since 1923

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕТРИСТИ

Dr. J. D. Tchir
ОКУЛІСТ
401 Теґлер Блдг.
101 Стріт і 102 Авеню
Едмонтон
Тел.: 422-2856
В Форт Саскачеван кожної середи.
Тел.: 543-3464

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзаминує очі — — Припасовує окуляри

Річна передплата "УВ" – тільки $5.00

Втрати в наступі на Ляос

Після відвороту південнов'етнамських вояків з Ляосу, до преси діставалися вістки про втрати південних та північних в'етнамців у боях у Ляосі. Очевидно, що ні одні ні другі не подають правдивих даних, але різні журналісти зуміли дістати дані, більше зближені до правди, як офіційні. Американські журнали та газети ті дані опублікували.

Південні в'етнамці подають свої втрати так: згинуло 1,146 вояків, поранених 4,236, пропалих 246 вояків. За американською пресою, південні в'етнамці мають 3,800 вбитих, 5,200 поранених та 775 пропалих вояків. До того треба додати жертви американських вояків, які довозили гелікоптерами вояків та військові припаси на поле бою. 102 американські вояки згинули, 215 було поранених, а 53 пропали.

92 американські гелікоптери, що коштували 30 мільйонів долярів, знищено; інші пошкоджено. Кошт направи: 10 мільйонів долярів. Знищено теж п'ять інших американських бойових літаків, що коштували бл. 8 мільйонів долярів.

Південнов'етнамське командування подає втрати противника, тобто північнов'етнамців на 13,000 вбитих та 50 пропалих. Загально вважають, що це число значно перебільшене.

За даними південнов'етнамського командування, південнов'етнамські вояки в часі походу на Ляос, знищили або захопили: 1,968 штук більшої зброї (гармати, важкі машинові кріси і тд.) та 4,546 штук меншої зброї (звичайні кріси, машинові пістолі тощо). Знищили або захопили теж: 100 танків та 291 вантажних автомобілів, 128,000 тонн амуніції, 1.3 мільйонів бочілок пального („гез"), знищили 7,600 ярдів проводів, якими північні в'етнамці доставляли пальне, а теж захопили чимало одягу, харчевих припасів та ліків.

Відносно великі втрати південнов'етнамців та їхню поразку приписують трьом чинникам: південнов'етнамські вояки не знали добре англійської мови й наслідком того доходило до непорозумінь між їхніми зв'язковими старшинами та американськими старшинами, що у висліді приносило такі випадки, як, прим., бомблення американськими літаками південнов'етнамських становищ. Деякі вищі південнов'етнамські старшини, до певної міри, саботували кампанію в Ляос через особисті непорозуміння з другими південнов'етнамськими старшинами. А третє й найважніше: північнов'етнамська розвідка довідалася заздалегідь про плянований напад на Ляос й північнов'етнамські вояки були добре приготовані на напад, який вони відбили в великими втратами для південнов'етнамців.

Кампанія в Ляос вже закінчена. Американці зліквідували вже навіть свою прикордонну базу, звідки довозили вояків та військові припаси до Ляосу.

—o—

Д. Гнатюк та О. Криса в Канаді

До Канади вже приїхали два українські мистці, співак-соліст Дмитро Гнатюк та скрипаль Олег Криса.

Оба мистці виступатимуть на концертах в Монреалі, Віндсор, Вінніпег, Торонто, Гемілтон, Едмонтон та Саскатун.

Концерт з Едмонтоні відбудеться в середу, 5 травня в Джубілі авдиторіюм, а в Саскатуні в п'ятницю. 7 травня в Мавнт Роял коледжієт.

—o—

◆ **Залізнича компанія Сі-Ен-Ар** мала в 1970 р. 29.7 мільйонів дол. втрати. Керівники залізниці приписують утрату перевозові пасажирів.

◆ **Канадська залізнича** компанія Сі-Пі-Ар заповіла, що від 1 червня ц. р. квитки на переїзд залізницею здорожіють на 11%. Підвиш-

Засудили швайцарського інженера

Швайцарський інженер А. Фрауенкнехт продав Ізраїлеві за 200,000 дол. пляни найновішого французького боєвого літака «Міраж». На основі тих плянів Ізраїль тепер будує свої літаки. Швайцарський суд засудив Фрауенкнехта на 4 і пів року важких робіт.

Фрауенкенехт сказав на суді, що він продав пляни не для заробітку, але щоб помогти Ізраїлеві збудувати власні літаки, яких Франція Ізраїлеві не хотіл продати.

В цілому Фрауенкнехт передав Ізраїлеві 200,000 документів, що разом важили понад дві тонни.

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст ниркових недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи.
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone Office: 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Shirley Potter Costumes

Винаймаємо для молодої цілий весільний стрій. Весільні сукенки, вельони та прикраси на голову. Теж сукенки для дружок, дівчат, що несуть квіти та для матері молодої.

10130 - 104 Street
EDMONTON, ALTA
Tel.: 429-1556

Lincoln Hotel
COMFORTABLE ROOMS
Dining Lounge & Restaurant
10266 - 102 St., Ph.: 424-6112
Edmonton, Alberta

Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION LTD.
10635 - 95 St. Edmonton
Phone 424-4401

One HOUR "MARTINIZING."
CERTIFIES
THE MOST IN DRY CLEANING
НАЙКРАЩЕ МІСЦЕ ДЛЯ ЧИЩЕННЯ ОДЯГУ
7931 - 104 Street
Edmonton Tel. 433-5577

SAVE $$$$
JASPER AUTO PARTS
Edmonton
SAVE UP TO 50%
Guaranteet Parts for ALL CARS & TRUCKS
PHONE: 599-6621
Mailing Address:
Box 262, St. Albert, Alta

СОВЄТИ ОЗБРОЮЮТЬ СИРІЮ

СССР хоче скріпити значення Сирії на Близькому Сході, тому чинив натиск на Сирію, щоб погодилася на об'єднання з Єгиптом, і щоб єгипетські літаки могли користуватися сирійськими летовищами в часі війни з Ізраїлем. Тепер 70 совєтських, чехо-словацьких та пакістанських летунів вишколюють сирійських летунів в орудуванні совєтськими бойовими літаками МІҐ-21.

Сирія має 100 тонних літаків, а лише 50 летунів, що вміют ними орудувати.

ТЕПЕР В ЕДМОНТОНІ ВОНА ОДИНОКА
Midwest Academy
ПРОПОНУЄ ВИШКІЛ У МОДЕРНОМУ ЗВАННІ
KEY PUNCH OPERATOR
Ви можете дістати звання кваліфікованого
KEY PUNCH OPERATOR
завдяки нашому основному вишколі на наших новітніх машинах
в нашій новій школі.
Для провірного іспиту та за порадами телефонуйте: 423-2296
222 Tegler Building,
Edmonton 15, Alberta

Repaired — Rebuilt — Adjustments — Free Inspection
PAY-LESS
AUTOMATIC TRANSMSIISONS
13208 FORT ROAD
Satisfaction Guaranteed
Phones: 476-4777 — 475-1618 Edmonton

Phone 422-2606 Phone 424-2462
MONTGOMERY TIRE SERVICE LTD.
COMPLETE TIRE SERVICE
New and Used Passenger, Farm and Truck Tires
Jerry Montgomery Res. 475-4123
10212 - 96 STREET EDMONTON, ALBERTA

Найбільший склад матеріялів для будови та направи ВОДОТЯГІВ та ОГРІВАННЯ в місті
PLUMBING VILLAGE
DO IT YOURSELF PLUMBING & HEATING CENTRE
8025 - 104 St., EDMONTON, Alta. For Service Ph.: 433-3124

Посилаю —— на передплату "Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

10 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і стара адреса: ....

....

Ім'я і ....

нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)

DOLLAR DAYS

Your dollar always does a lot for you at Safeway. But just look what it can bring home during this Dollar Days Sale! We have exciting Dollar-Bargains in departments all over the store. Come on over and stock up on your family's favorite foods for weeks ahead. The more you buy, the more you save! As always, everything you buy at Safeway is *guaranteed* to please.

Safeway promises you perfect eating meats everytime. Sparkling fruits and vegetables awaits you at our produce department. Come and save today during DOLLAR DAYS at

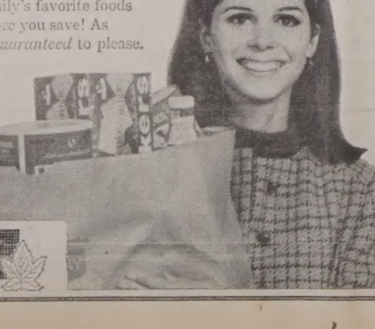

SAFEWAY
CANADA SAFEWAY LIMITED

Вісті з Едмонтону

Історик Ів. Рудницький розказує про поїздку в Україну

Цього року едмонтонський осередок НТШ пожвавив свою діяльність. У п'ятницю, 29 квітня, відбулася чергова імпреза НТШ, в саме зустріч із проф. І. Лисяком-Рудницьким.

Після спільної вечері у ресторані «Роні'с» гість з едмонтонського університету поділився з присутніми (яких було понад 30: члени осередку з дружинами) враженнями з перебування в Україні. Відвідав він Україну у серпні—вересні минулого року, коли їздив до СРСР на з'їзд істориків у Москві. Не погоджується з поширеною думкою, буцім то у Києві зовсім не чути української мови, хоч розговірною мовою є переважно російська (яких 75 відсотків).

Українські часописи розходяться щоденними високими тиражами, напр. щоденник «Вечірній Київ» має тираж 200.000 примірників. Є їх більше, ніж було у 1918 р. за часів української державности. Мав нагоду бути на врочистій інавгурації академічного року Київського унівеситету з численними промовами та багатою мистецькою програмою. И одне, і друге — майже виключно в українській мові. Зате відправи в Андріївському соборі відбуваються у старослов'янській мові з московською вимовою, а проповіді — таки чисто московською мовою.

У Львові можна чути багато більше української мови (75 відсотків), хоч на проф. Рудницького Львів зробив враження біднішого і більш перенаселеного міста, ніж Київ. В обох містах видно виразні змагання до підкреслення української самобутности в архітектурі, декорації вітрин тощо. Помічається велике заінтересування минулим України, навіть є пляни перевидати деякі праці передвоєнних істориків, включно з М. Грушевським.

Гість мав зустрічі з істориками у Києві й у Львові, де вони ставили йому багато різноманітних питань, на які він давав зовсім щирі відповіді, бо уважає, що так найкраще. Крім офіційних зустрічів, мав нагоду розмовляти відкрито з декількома тамошніми інтелектуалістами, яких питав, що вони думають про сучасну українську стихію в УРСР. Більшість вірить, що вона буде зростати. Питав їх також, чого вони очікують від еміграції. У першу чергу просили, щоб їх не надто розшифровувати, бо коментарі про те, що вони хочуть сказати між рядками їх писань, можуть їм пошкодити. Про еміґрацію мають доволі фрагментарні відомості, хоч закордонних авдицій слухають там масово.

Висновок проф. І. Лисяка-Рудницького такий: уряд СРСР хоче удержати рівновагу між розбудженою українською стихією і русифікацією. Частинно йому це вдасться, але на довшу мету такий баланс неможливий і час покаже, котра стихія переможе.

У дискусії після доповіді брали участь: д-р В. Іванець, проф. Яр. Славутич, мґр М. Хом'як, мґр Р. Громницький і пані Буцманюк. Заторкнуто багато справ, між іншим, питання української історичної тематики на з'їзді у Москві. Відповідь: була вона цілковито відсутня у програмі з'їзду, тільки українські історики з-за кордону заторкали її в дискусіях.

М. Кейван

BAYDALA Drug Stores

1 Parkade (Cor. 103 St. & Jasper Ave.)
3 Avord Arms (Avord Arms Bldg.)
6 Northgate Professional Bldg (12948 - 97 St.)

Specializing in Wigs — Radios — Prescriptions
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ВИНАЙМАЄМО НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛЮ на родинні і громадські імпрези

Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах.

Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)
12726 — 119 стріт. Телефон: 455-4906 або 454-1177

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.
Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.
Оплата за висилку пачки з Англії 11.75 дол. без різниці, чи пачка коштує 40.00 дол. чи 300.00 дол.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

Український вечір в німецькому ресторані!

КОЖНОГО ЧЕТВЕРГА, від 8-ої години вечора в ресторані „Гофбройгавс" будуть подавати українські страви.

Того вечора в ресторані українська оркестра буде приґравати українські мелодії, а ансамбль українського танцю **„КОБЗАР"** буде танцювати українські танці.

Очевидно, що, на бажання, можна буде дістати і всі німецькі та канадські страви, що їх ресторан подає щодня.

HOFBRÄUHAUS
Tel.: 422-1742
10209 - 97 St., Edmonton

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ
З ФАБРИКИ ДО ВАС
ВЕЛИКІ ЗАОЩАДЖЕННЯ НА НОВИХ ВІКНАХ

СТАРЕ НОВЕ

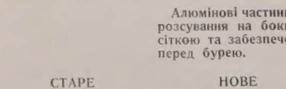

Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею.

СТАРЕ НОВЕ

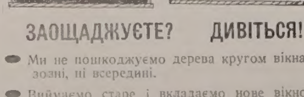

ЗАОЩАДЖУЄТЕ? ДИВІТЬСЯ!

- Ми не пошкоджуємо дерева кругом вікна ні зовні, ні всередині.
- Виймаємо старе і вкладаємо нове вікно у ваші теперішні рямки.

SUPREME WINDOWS LTD.
429-0833 9654 - 106A Ave.
Evening: 476-4594, 482-2511

Концерт у честь Лесі Українки

(іш) Об'єднання жінок ЛВУ і СУМ Едмонтону гідно вшанували пам'ять Лесі Українки, підготовивши святковий концерт з нагоди сторіччя народження найбільшої поетки українського народу. Концерт відбувся 25 квітня в авдиторії школи Пресвятого Серця.

Програма й виконавці

Друкована, складана програмка, з портретом Лесі Українки на фронтовій сторінці подавала зміст концерту, в якому брали участь: жіночий хор «Верховина», чоловічий хор «Думка», Капеля бандуристок СУМ та музичний ансамбль СУМ — всі під керуванням проф. Сергія Яременка.

Сцена була гарно прибрана. Прикрашував її натуральної величини оригінальний портрет Л. Українки, який виконала мисткиня-малярка п-і Парася Іванець. По обох боках портрету видніли дати 1871 - 1971, а під портретом на мармуровій колюмні пишалися білі троянди.

Програму розпочав мальовничий хор ОЖ ЛВУ «Верховина» двома піснями на слова Л. Українки («Колискова» і «Вечірня година») — муз. С. Яременка, а закінчено концерт виступом хорів «Думка» і «Верховина», які спільно, при супроводі оркестри, співали «Ой ходить царенко» і «Гра в зайчика» — муз. М. Леонтовича. Очевидно, формальним закінченням був спів «Ще не вмерла Україна».

Вступне слово мала п-і Наталя Таланчук, зазначаючи, що хоча концерт влаштовують Об'єднання жінок ЛВУ і СУМ, то майже всі точки концерту виконує молодь. Пані Н. Таланчук уміло підготовила також монтаж з творів Л. Українки. Головну його частину виконувала впорядниця СУМ Ірка Чучман, а поодинокі поезії Лесі Українки читали та деклямували: Рома Ільків, Христя Небожук, Орися Таланчук, Івась Шалева і Уляна Скольна.

Хор ОЖ ЛВУ і бандуристки СУМ виконали народню пісню «Повій вітре» і «Виростеш ти, сину» — слова В. Симоненка, муз. С. Яременка.

Музичний ансамбль СУМ грав дві народні пісні: «Реве та стогне» і «Протоптала стежечку».

Були теж хороводи, виведені сумівками під проводом п-и Ірки Процькової, які всім дуже подобалися. Молоді дівчата, всі в однакових, вишиваних, спеціяльно для цієї цілі вшитих одягах, з гарними вінками на головах та яблуневими галузками у руках, під звуки пісень, граціозно виконували наші унікальні веснянки. На відповідній сцені, при кращих світляних ефектах, це була б направду чудова картина.

Сумівка Надя Іванишин виконала гарний танець «Соловейко», який закінчував першу частину програми.

Першою точкою після перерви була інсценізація «Леся на Тарасовій могилі». Старанно, до деталів, підготована декорація сцени, що представляла могилу Т. Шевченка, робила приємне враження та посилювала ефективність гри і задуманої ідеї.

Авторка інсценізації п-і Т. Федорова вдало представила, який вплив мав геній Тараса Шевченка на поетесу Лесю Українку ще в молодому її віці. Відвідавши могилу пророка України, Леся відійшла утверджена в тім, що її завдання (як, зрештою, і тих всіх, що почувають себе українцями) є «Борись і добувайся батьківщини». Вміло вплетені слова з поезії Т. Шевченка і Л. Українки виразно вказують на співзвучність та однородність ідей цих обох велетнів духа української нації. Ролю Л. Українки грала сумівка Галя Тобейчук, яка захоплювала всіх своєю українською мовою. Ролю діда грав п. В. Луців. У ролях відвідувачів виступали: Дарія, Маруся і Роман Шевчуки. Режисером був п. М. Соханівський.

Ще раз виступав гарний хор «Верховина», виконуючи милозвучну народню пісню «Вийди, вийди, Іванку» в аранжуванні С. Яременка.

Гарний концерт

Концерт був гарний. Про це свідчили часті, довготривалі оплески численної публіки. Був старанно підготований. Організатори добре попрацювали, щоб якнайкраще відзначити соті роковини народження великої поетки України.

Багато праці вклав проф. С. Яременко. Він не лише вів проби хорів, навчав пісень, але спеціяльно сам скомпонував кілька пісень на слова Лесі Українки, які видав окремою книжечкою.

На цьому концерті співали дві з його ювілейних композицій на слова Л. Українки. Новістю була теж композиція С. Яременка на слова В. Симоненка «Виростеш ти, сину». Ця пісня дуже подобалася всім — як музика, так і слова. «Можеш вибрать друга і по духу брата,/ Та не можна рідну матір вибирати./ Можна все на світі вибирати, сину,/ Вибрати не можна тільки Батьківщину». До цих прекрасних слів хтось мусів скомпонувати музику. Зробив це з любовю і вмілістю С. Яременко.

Відомою є ще хорова композиція підсовєтського композитора А. Пашевича. Яка співзвучність! В Україні і на еміграції, два різні українські композитори, майже одночасно, музично обробляють той самий вірш українського поета.

До речі, до вірша Симоненка теж відомий український композитор Платон Майборода написав музику для сольо і фортепіяну.

Крім нових пісень, було ще більше новостей у цім концерті. Дуже позитивною новістю було те, що ніхто не говорив довгої доповіді. Взагалі доповіді не було. Заступив її монтаж з творів поетки. І це людям подобалося, бо не мучило і не нудило нікого, як це часто буває, коли доповідач хоче сказати все, що знає. Мова виконавців була гарна, дикція добра, форма змістовна.

Новістю був теж спільний виступ чоловічого хору «Думка» та жіночого «Верховина». До речі, хор «Верховина» виглядає дуже молодо: в нім переважають молоді співачки.

У програмі концерту було досить багато народних пісень і веснянок. Але це приємно вражало, бо Леся Українка любила народню пісню і був ще весняний, великодній час, підхожий до таких пісень.

Поза малими технічними недостачами, як «непорозуміння» з мікрофоном та світляні ефекти, концерт у загальному був вдалий. Трудно вимагати повної досконалости, тим більше, що концерт відбувся в руханковій залі, а не в театральнім приміщенні.

Концерт почався точно. Людей було понад 400. Приємно, що шанують у нас безсмертну Лесю Українку, яка хоч сама хворіла на туберкульозу костей, мала «твердий хребет», велику любов до України, простолінійність і твердість переконань, себто прикмети, дуже потрібні сьогодні багатьом українцям, особливо провідним.

Хороводи укладу п-і Л. Менлей-Стангрет, під проводом І. Процькової. фотостудія "Альфа"

Фрагмент зі сцени "Леся на Тарасовій могилі". В ролі Л. Українки — Галя Тобейчик фотостудія "Альфа"

День матері в парафії Покрова

Минулої неділі, 2 травня, діти рідної школи при парафії Покрова Пресвятої Богородиці (Беверлі) вшанували своїх матерів гарним концертом. На концерт прийшло понад 200 осіб.

Концерт почався молитвою-віршем, що його деклямувала Христя Прокоп. У першій частині програми діти співали «Левадов, долинов», «Сьогодні свято мами», «Снилось мені ясне сонце» та «Мама». Музичний акомпаньямент був у руках п-і Іванки Вероби. Вірш «Три матусі» деклямував Т. Стеблик, а Б. Глусь — «Яке найкраще слово на світі?»

З побажаннями матерям виступили: С. Попович, Ф. Яцишин, Н. Олійник, Д. Варзін, А. Фолконер, Д. Елечко, і Д. Яніцький.

Другу частину програми започаткував виступ школи українських танків М. Холонівського. Зібрані батьки щедро нагороджували оплесками юних танцюристів. Маленька, 5-літня Керин Павлюк полонила серця присутніх своїм танком, що вона приготовила сама як дарунок своїй матері.

Брат і сестра Д. і М. Трач деклямували «Українець» і «Українка». Вдалою точкою були теж вправи хлопців і дівчат. Гарно відтанцювала танок Р. Сирник.

На закінчення програми дівчата під проводом своєї вчительки п-і О. Небожук вивели прекрасно кілька гагілок.

Співом «Многая літа» закінчено цей милий концерт. До рідної школи у Беверлі цього року ходить 46 дітей. Учительками є сестра Иосифа та п-і Ольга Небожук.

Отець парох В. Волошин подякував учителькам за їхню працю над дітворою, теж і батькам, що дбають про те, щоб їхні діти навчалися свого рідного у рідній школі.

Чайним прийняттям під час концерту зайнялися пані: Ольга Глусь та Стелля Вітрик, за що їм о. парох щиро подякував.

А. Прокоп

Учні вшановують пам'ять поетки

На сцені УНО минулої неділі учні Курсів українознавства поставили картину з «Лісової пісні» Лесі Українки. Це була частина концерту для відзначення ювілею поетки.

Співав хор учнів під керуванням п. Ст. Гроха і хор молоді катедральної парафії св. Иосафата під керуванням п. М. Іваника.

Були короткі пояснявльні доповіді (І. Бумбак, Ю. Дитиняк, О. Стадник), деклямації (Х. Вацке, Г. Саварин, І. Тобейчик, Т. Варениця, І. Іваник, О. Британ, Л. Цинцар, Р. Бумбак), сольоспів (Галя Дитиняк), музичне тріо (Т. Вавринчук і М. Саварин — скрипки та І. Вавринчук — фортепіян).

Акторами в картині з «Лісової пісні» були: О. Вархола, І. Кухаришин, А. Дрогомирецький, Д. Шевчук, Д. Брода, Л. Цинцар. Постановка: п. С. Грох. Проєкти костюмів: п-і О. Ганкевич.

Всю програму концерту виконувала тільки шкільна молодь.

Загальні збори дивізійників

(бн) На недавніх загальних зборах станиці Братства кол. вояків І УД УНА, що відбулися в залі парафії св. Юрія, вибрано управу в такому складі: М. Кучер — голова, Я. Цвікілевич — заступник, Р. Дринич — секретар, М. Олексійчук — скарбник, М. Стефанюк і І. Доросевич — орг. референти, В. Білеуш, І. Вавринчук і С. Боєчко — члени управи, Р. Чучман і М. Зубрицький — кольпортери, адв. П. Саварин, В. Багнюк і д-р Я. Онуферко — контрольна комісія, о. д-р Е. Камінський та М. Свистун — товариський суд.

Звіт з діяльности склали члени управи: голова П. Саварин, секретар Р. Дринич, скарбник Я. Цвікілевич та кольпортер Р. Чучман. У минулому році станиця взяла участь у «Святі героїв», що його організував едмонтонський відділ КУК, у відзначуванні 20-річчя смерти ген. Тараса Чупринки (організували станиця, СУМ та Пласт над Голубиним озером), у поминках на цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні та в десятиріччі існування станиці Братства в Калґарі. Голова станиці адв. П. Саварин, як представник станиці, брав участь у 22 зборах чи імпрезах інших організацій.

Станиця влаштувала «дивізійні вечорниці» в дуже гарному приміщенні зі знаменитою оркестрою, які, однак, закінчилися дефіцитом через замалу кількість гостей. Делегати станиці брали постійно участь у засіданнях відділу КУК, а п. М. Кучер був делегатом на крайовий з'їзд Братства в Торонті.

Члени станиці були впорядниками на кількох громадських імпрезах в Едмонтоні. Станиця Братства провела збірку на інвалідів, вплатила членську вкладку до відділу КУК та жертву виховання на молодь.

Скарбник станиці п. Я. Цвікілевич зібрав майже всі членські вкладки, а кольпортер п. Р. Чучман розпродав усі видання із зиском для станиці в сумі 22.00 дол.

На зборах порушено справу будови пам'ятника на українському цвинтарі св. Михаїла й вирішено цю справу здійснити. Прийнято теж внесок інж. В. Горбая, щоб членам, які відходять на пенсію, зменшити вкладку на половину. Інж. В. Горбай висловив пропозицію, щоб могили дивізійників прикрасити пам'ятковими плитами, яких проєкт він виготовив. Накінець обговорено плян праці станиці на цей рік.

На зборах головував п. С. Максим'юк; секретарем був п. Б. Небожук.

З ЕДМОНТОНУ РАДІОПЕРЕДАЧІ

З едмонтонської французької радіостанції Се-Аш-Еф-А щопонеділка і щовівтірка пересилаються півгодинні українські релігійні програми:

10 травня: День матері (П відділ „Доброї волі".

Понеділкові радіопрограми о 9-ій годині вечора веде Централя українців-католиків Едмонтонської єпархії; вівтіркові програми о 8:30 вечора — оо. василіяни.

ПРОДАЖ ПЕЧИВА

Другий відділ ЛУКЖ катедральної парафії візьме участь у «Добродійному ярмарку» у Нортґейт Шоперс Мал. У п'ятницю, 7 травня, від 6 до 9 год. вечора буде продаж печива, вареників і куховарських книжок. У суботу, 8 травня, від 9:30 ранку до 5 попол. — продаж печива і куховарських книжок.

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Неділя, 9 травня:

о 4.40 попол. зі Сі-Кей-Ю-Ей: радіопрограма, присвячена ювілеєві В. Стефаника.

* * *

о 8 год. веч. в УНО, 10629 - 98 вул.: вечір на пошану пам'яті Василя Стефаника (доповідь: Ю. Стефаник; мистецьке читання: Р. Осташевський).

* * *

П'ятниця, 14 травня:

о 8 год. веч. у залі св. Івана, 10611 - 110 авеню: концерт для відзначення сторіччя народження В. Стефаника (доповідь Ю. Стефаника, музична програма).

* * *

Субота, 15 травня:

о год. 8 веч. в залі УНДому, 9620 - 109 авеню: забава з танцями старанням УНДому та парафії св. Юрія.

* * *

Неділя, 16 травня:

о год. 2 попол. у залі катедральної церкви концерт дитячого садка і чай.

14 ДНІВ В УКРАЇНІ

ЛЬВІВ, РІДНЕ Й НЕЗАБУТНЄ МІСТО

о. Михайло ШЕВЧУК

Вернувшися з Бойківщини, пізно пішов я спати. Вранці сестра каже мені, що були різні гості. Хотіли мене бачити. Просили зайти до них. Навіть дарунок мені лишили: пляшку вина.

Був теж мій ровесник. Тепер учителює. Великий колись був весельчак. Співомовки Руданського знав напам'ять; інша наука якось менше його цікавила. До мене після війни ніколи не писав. Цікаво б з ним поговорити. Ждав мене, не діждався і поїхав. Шкода.

Іду в західний кут до кузена в гості. Його син — лікар. Працює в Наддніпрянщині. Колись я підготовляв його до гімназії. 1940 року був арештований. Батько й мати оплакували його як загинулого. Але потім вернувся додому, вже одружений. Розмовляємо про сина — лікаря.

Це радість для них і надія. Обоє старенькі, понад 80 років. Він наче в землю вростає; вона, колись висока, тепер зігнута, наче недоломана гілляка.

Господарство в них тепер, як і в інших: нема стодоли; є хата та хлів для корови й курей. Хата, щоправда, нова, мурована. Жили колись з одруженою дочкою. Зятя вбили партизани. Син дочки закінчив школу, одружився, працює інженером. Після трагічних переживань тепер доживають віку.

Гостять мене яєшнею, часом і чим тільки хата багата.

Відвідав я ще сестру мого односельця, що живе тепер у Канаді. Вертаючися додому, оглянув стару школу, до якої я колись ходив. Якісь зайшлі люди переробляють її на мешкальний будинок.

Розмови, фотографії... Треба мені їхати до Львова. Побачу я ще раз своє рідне село? Прийде сюди зміна і краща доля? Трудно жити без надії. І з почуттям надії покидав я рідну хату. Та найбільше з почуттям жалю.

Знову до Львова

До Львова поїхали зі мною мої рідні. Вони хотіли б щось „доброму вуйкові" (так мене звуть!) купити на пам'ятку. І я б хотів їм щось лишити. Для цього треба бути в місті.

Вихідний день —у Львові. На всіх лавках, від Гетьманських валів аж до театру, сидять люди. Я зголосився в Інтуристі. Якісь там позначки робили на моїх паперах. Прийшли вже й мої рідні. Зайшли в мою кімнату. Потім разом ідемо в місто. Роблю деякі світлини. Купую теж білет до оперного театру. Ліпші місця вже розкуплені. Є ще вільні місця на „голубнику". Трудно. Беру й це.

Оглядаю знайомі вулиці, будинок моєї школи, фотографую її і Преображенську церкву. Жовківською вулицею дійшли ми до церкви св. Миколая. Церква була відчинена, і ми туди зайшли. В церкві — декілька людей. Чути плач маленької дитини. Ага, це, певно, христини. Але чомусь не в церкві, а в захристії. Хтось боїться: батьки чи куми?

Я вже й до цього часу бачив, яка в СССР „свобода" релігії! Прийшов кінець злочинцям із Заходу. Коли ж прийде і цим?

Помолився я в церкві. Дуже давня ця церква. Затишна, також прикрашена всередині рушниками. Чомусь дуже люблю малі церкви. Щойно тепер це усвідомлюю. Мабуть, тому що я селянська дитина. В малих церквах проходили перші роки моєї священичої служби.

У церкві св. Миколая, при вході малював колись ікони Петро Холодний. Це я пам'ятаю, бо бачив на власні очі. Це було Розп'яття. Тепер є ще інша ікона. Рад би розпитати, та нема кого. Зрештою, вже й часу нема. Надворі ще раз оглядаю цю милу церкву.

У театрі

Мої рідні їдуть додому, я залишаюся в місті. Ще півгодини спочину в готелі. Потім іду до театру.

За польської окупації Львівський міський театр у мене, учня середньої школи, викликав таке саме почуття, як будинок поліції або воєводи. Театр був польський, і я туди не ходив.

Це не значить, що я ворог театру. Ні! Два учні з „міста", з сільськими аматорами ставили в нашому селі «Наталку Полтавку», «Украдене щастя» й «Орендаря в клопоті». Спочатку „театр" був у простій возівні, але вплив мав великий. Після вистави «Орендаря в клопоті» жид-корчмар покинув село. Щезали рештки кацапства, парубки на весіллях уже не розбивали одні одним голову.

Потім було вже більше учнів з „міста", між ними — я. Наші вистави відбувалися в шкільному будинку або в кооперативній залі. Потім з'явилася в селі читальня «Просвіти».

У Львові українським театром був теперішній Музичний інститут ім. Лисенка. Міський театр (тепер зветься імени Франка) став українським, коли до Львова прийшли німці. Театр В. Блавацького давав тут знамениті вистави. Був, наприклад, «Гамлет» Шекспіра, здається, вперше на українській сцені. Тоді вперше я був у тому театрі. Полюбив я його стилево величну будову.

Востаннє був 1943 року. У наших горах творилися загони УПА, і про це я інформував знайомих у кулуарах театру.

І от знову входжу сюди. Ставлять оперу Бориса Лятошинського «Золотий обруч». Дивлюся на людей, шукаю хоч би одного знайомого обличчя. Нема! Значить, сидітиму здалека нагорі, самотній, з почуттям чужинця. Так і було.

У театрі було дуже багато людей. Багато оплесків. Виконавцям дали квіти. Лібретто опери написане за «Захаром Беркутом» Івана Франка. Назва «Золотий обруч» поганенька. Идеться про золотий перстень чи каблучку, а не про обруч. Але хай це вирішують мовознавці!

Гарні були декорації, багато гуртових сцен. Рідна музика і рідне слово... Це була гарна вистава про геройську боротьбу українського народу з наїзником. Добре, що хоч на сцені озивається душа народу, який поза театром примушений мовчати.

Иду до готелю. Це буде моя друга ніч в Львові. Вранці ще кину останній погляд на рідне й незабутнє місто, а о 10:30 лечу до Києва.

Ясна погода з самого ранку. Моя друга неділя у Львові.

Складаю мої речі до валіз. Тепер маю тільки дві (я приїхав з трьома; одну лишив сестрі). Все готове, і я йду до Успенської церкви. Знаю вже, де там вхід. Досить є жебраків. Між ними — навколішках худа жінка. Біля неї синок; на вереті лежить немовля. У матері й дітей — сухітничий вигляд. Де ж широко рекламована безплатна медична опіка совєтського режиму?

Дзвіницю церкви, тоді направляли. Стояло риштовання. Це поганий знак. Як направляють, то церкву обернуть у музей. Таке вже у Львові було. Я був би радий, якщо б мій здогад щодо Успенської церкви не справдився.

Помолившися в церкві, витрясаю з кишені рублі з копійками. Це для тої нещасної жінки під церквою.

На Підвальній вулиці прибиті сторінки львівської «Вільної України». Газету цю я купив у Києві. Її не можна вивозити. Місцеві газети лають різні безпорядки. За кордон висилають тільки „всесоюзні" і „республіканські". Вільна Україна... Стільки волі в Україні, скільки у «Вільній Україні».

Мої рідні обіцяли приїхати до Інтуриста. Йду туди. У моїй кімнаті дзвонить телефон. Хтось хоче бачитися зі мною. Ні, це не мої, а п. Х. Добре знаю його. Трохи постарів, з палицею. Він удівець. Живе у Львові. Часто заходить до Інтуриста, може, син з Америки приїхав. Його син, якого він вивів у люди, в час війни став трохи ненормальний. Батько дуже любить його і журиться ним.

Старенький п. Х. — то справді доброта. Заощадив для сина 200 рублів. Просить мене, щоб я ці гроші дав сестрі (рублів не можна вивозити), а синові вислав відповідну суму в долярах. Добре, кажу і запрошую його на снідання до каварні при готелі.

І тут треба відстояти чергу. Нарешті, дали нам снідання. По розмові мій знайомий пішов до Преображенської церкви. Був дуже задоволений.

Я теж дякував Богу за незвичайну зустріч і допомогу. Легко, без клопоту можу допомогти сестрі. Синові п. Х. доляри пішлю, а сестрі вже даю 200 рублів. У неї одна стара корова; може собі купити другу.

Приїхали мої рідні, сестра — також. Тепер і вони вже знайомі з Інтуристом. Знаходять мене, йдуть у мою кімнату. «Сестро, — кажу, — сьогодні Господь скинув мені двісті рублів для тебе».

Швидко минули останні хвилини. Перед готелем стоїть «Волга», що повезе мене і ще трьох туристів на аеропорт. Мої рідні дають мені квіти. Так, я вже від'їжджаю. І це було прощання, хоч я сподівався, що хтось з моїх рідних «Москвичем» устигне доїхати за мною. Не встигли.

Олекса Яворський — голова УНДО

Олекса Яворський вибраний на голову УНДО (Українського національно-демократичного об'єднання). Участь у виборах тієї політичної партії брало 117 членів.

Про вибори інформує повідомлення виборчої комісії УНДО:

«Українське національно-демократичне об'єднання провело вибори своїх керівних органів. Вибори відбулися кореспонденційним способом.

Вибори керівних органів були проголошені президією УНДО 23 серпня 1970 р. — за підписами мґра Олекси Яворського, в. о. голови, і доктора Любомира Макарушки, головного секретаря; обидва колишні члени президії УНДО на рідних землях і посли від УНДО в українській парляментарній репрезентації.

Про розписання виборів подано інформацію в пресі. До членів УНДО в Америці та в Европі розіслано текст постанови про вибори і пояснення виборчої процедури.

Президія покликала виборчу комісію у складі: директор окружного союзу кооператив Осип Станімір, адвокат д-р Теодор Ваньо й адвокат д-р Степан Булак, — усі в Торонті (Канада). І призначила мужів довір'я виборчої комісії: мґр Степан Онисько (Лондон) на Европу і д-р Омелян Дерій (Балтімор) на США.

Усі члени УНДО отримали виборчу листу зі списком кандидатів. Листа була результатом пропозицій крайових організацій партії в Канаді, у США і в Европі. Незалежно від листи кожний член УНДО мав право ставити своїх кандидатів на виборчий листок.

Вибори закінчені 1 січня 1971 р. з таким результатом:

У виборах взяли участь 117 голосуючих; 10 з Европи, 38 зі США, 69 з Канади. Вибрано центральний комітет, президію центрального комітету і контрольну комісію.

Центральний комітет УНДО у складі таких осіб: Олекса Яворський — голова УНДО (Торонто); Любомир Макарушка (Бад Ґодесберґ), Дмитро Кузик (Трентон), Михайло Добрянський (Мюнхен), Євген Перейма (Ірвінгтон), Степан Онисько (Лондон), Матвій Паліщук (Париж), Меланія Шепарович (Ню Йорк), Теодор Ваньо (Торонто), о. Зенон Павлович (Асторія), Роман Криштальський (Нюарк), Осип Клисяк (Аллентавн); разом 12 членів.

Президія центрального комітету: Олекса Яворський — голова, Любомир Макарушка — головний секретар, Дмитро Кузик — заступник голови, Михайло Добрянський — секретар, Євген Перейма — секретар.

Контрольна комісія: Іван Ковальський (Мюнхен), Осип Станімір (Торонто), о. Степан Клепарчук (Пасаїк).

За виборчу комісію УНДО: д-р Т. Ваньо, д-р Ст. Булак».

Умер о. П. Лаптута

У дорозі 18 квітня нагло вмер на 53 році життя о. Петро Лаптута, редемпторист. Похований на цвинтарі Святого Хреста в Лакавана, Н.И.

Бл. п. о. П. Лаптута народився в Батавії, Н. И. Його батьки Іван та Анна з Ковальчуків мешкали потім у Боффало, де були парафіянами церкви св. Миколая. Їхній син Петро вступив до манастиря оо. редемптористів 1934 року. Богословські студії закінчив в Оттаві. Священиком став 1940 року. Навчав у Иорктоні й Роблині; душпастирював у Саскачевані, Манітобі, потім у ЗДА. Був добрим виховником і душпастирем.

У похоронних богослуженнях у Боффало участь брали митрополит Амвросій, протоігумен редемптористів о. П. Малюґа, багато священиків і вірних.

У Боффало живе батько покійного о. П. Лаптути. Він має ще двох синів.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

ДЛЯ НАС ЛИШАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ОДНЕ

Як читач, хочу привітати редакційну статтю «Для інформації» в числі з 22 квітня. Я вповні годжуся і стверджую, що тільки правда і тільки правдиві інформації приносять добро. Та правда може бути гірка, колюча й болюча, але вона правда, що в основі вилічить немочі, піддержить добро. Найгірший наш ворог-це темнота. В темноті все можливе: всякі підозри, поговори, недовір'я, наклепи і підкопування добра в цілості.

Всі інформації мусять бути актуальні й речеві. Ядерні і короткі. Інформації спізнені можуть причинитися до поразки. Армія в поході мусить мати не лише точні, правдиві, але й скорі та безвідкладні інформації. Інакше програє битву, впаде у засідку і, певно, так чи інакше втратить.

Великдень є днем радости і тріюмфу. Таким бадьорим і радісним буває також великоднє послання. На жаль, сьогорічне послання повне болю і заведених надій. А ми ж надіялися...

На прохання про встановлення патріярхату наш першоієрарх дістав відмовну відповідь від Східної конґреґації 10 квітня 1970 року. Якраз по році подано це до відома загалу.

У відмові сказано, що «у висліді поглиблених студій — під оглядом канонічним, екуменічним і пасторальним» — і далі відмова. Нехай мені вільно буде застановитися над поданими раціями, бодай принагідно.

Отже, канонічні студії говорять, що ІІ Ватиканський собор у декреті про Східні Церкви сказав: «Тому що установа патріярхату в Східних Церквах є традиційною формою правління, Святий і Вселенський Собор гаряче бажає, щоб там, де треба, воздвигнути нові патріярхати, котрих установу застерігається за Вселенським Собором або Римським архиєрем». У тексті вжито урядово слово «ексоптат»; отже, це не поручення, але гаряче бажання. Це було 1964 року. В 1970 році якось це слово інакше зрозуміли. Але канонічно левина більшість наших Владик, священства і мирян також гаряче бажають потріярхату для нашої Церкви, і вже не раз цьому дали виразний доказ словом і ділом.

Коли йдеться про огляд екуменічний, отже, вселенський, то Україна є членом Об'єднаних Націй нарівні з іншими націями світу, засідає у народів вольних колі, хоча не має там ще тих своїх представників, на яких заслуговує і які там ще, певно, у свій час прийдуть. Якщо це, може, кому не подобається, то таке саме становище є також інших націй. Однак ніхто з цього не робить проти них аргументу. А московський патріярх, що став таким 1589 р., сам перед тим був тільки одним з підлеглих Київській митрополії. Документ того факту залишився на Служебнику нашого митрополита і кардинала Ісидора з 1439 року.

Від 1524 року Москва хоче бути «третім Римом», але постійно це їй не вдається. Зависть — це один з найтяжчих гріхів, хоч дуже поширений.

Вкінці, пасторальний аспект, себто ведення і добро душ, якраз говорить за, а не проти нашого патріярхату. Дякувати Богу, в нас є світлі постаті в проводі Церкви, і нарід бажає завершення своєї помісности. Доказів на це безліч, і не тут їх вичисляти.

Але нам треба «апології», як робили перші християни, що писали книги цілих двісті літ і присвячували їх імператорам, переконуючи, що християни зовсім не такі, як це про них говорять погани, і вкінці добилися правного визнання в 313 році. Нам треба переконати кого слід, що саме для добра Католицької Церкви, як такої, український католицький патріярхат є не тільки потрібний, але конечний. Тут ходить не про нас тільки, але про цілість Вселенської Церкви.

Львівський літописець з нагоди повстання Тараса Трясила в 1630 році записав на маргінесі розгрому коронного гетьмана Станіслава Конєцпольського ті слова: «Собрашеся бо лізти на главу її і на віру, іскопа яму і впаде». Це не раз так було в історії: хто копав яму під другим, сам увалився до неї. Часи грізні і бременні у всякі події. Чи ж історія досі нічого не навчила правителів і народи?

Для нас залишається тільки одне. Ідея патріярхату скільчилася, увійшла в широкі маси, викликала захоплення і чекає недалекого здійснення. Похибки і прикрості всюди можливі і всюди бувають. Однак ідея остає чиста і непорушна в душах. Здійснім її могутнім підйомом духа, силою наших переконань і тою вірою, що двигає гори. А тоді, за словами Спасителя, нічого неможливого не буде для нас (Мат. 17, 20).

Вінніпеґ — о. Ст. Семчук

Зміна в журналі для духовенства

«Гомілетік енд пасторал рів'ю», американський місячник католицького духовенства, має нового власника. Журнал купила фірма «Кетолік поллс», головою якої є архиєпископ Роберт Дваєр. «Кетолік поллс» ставить собі за завдання «оцінювати й поширювати католицьку думку».

Головним редактором «Гомілетік енд пасторал рів'ю» є тепер єзуїт о. Кеннет Бейкер, колишній президент католицького університету в Сіэттлі.

«Гомілетік енд пасторал рів'ю» виходить безперебійно від 1898 року.

УМЕР ДОСЛІДНИК ФОЛКЛЬОРУ

У Києві 4 квітня вмер на 81 році життя дослідник українського фолкльору Павло Попов. Залишив багато праць і підручників. Був професором Київського університету.

НЕ ВБИВАЙ

Історична повість (48)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Пригадав собі колишнього Кочубея, веселого, хитрого, готового на все. Пригадав свої з ним затії ще за Самойловича і пізніше. Чи одну чарку вихилили разом, чи одну негоду перетривали, а тепер лежить перед ним не Кочубей, а його тінь, привид, котрий міг би перестрашити найвідважнішого козака... Царський суд... Так міг лежати гетьман з ласки Кочубея. Хто під ким яму гребе, сам у неї паде...

Кочубей наглим рухом зірвався і сів. Гетьман притримав його: «Заспокійся! Хочеш, — хірурга пришлю».

«Не треба. Хай вип'ю чашу до дна».

Десь далеко гукали сичі, як тоді, в Ковалівці, коли занедужала Мотря... Розбита бандура...

«Іване Степановичу», — почав нараз генеральний суддя, — «прости мені».

Гетьман узяв його за руку. «Не маю що тобі прощати, Василю. Бачиш, я такий, як був, ніякої шкоди ти мені не вчинив».

«Але міг, — хотів, — прости».

«Ти міг пошкодити ділу. Добре, що не пошкодив».

«Не пошкодив кажеш?»

«Ні, Василю Леонтієвичу, не пошкодив. Наше діло добре стоїть».

Кочубей ухопив гетьмана за руку: «Добре, кажеш?» — і в очах його явилася тривога.

«Нині добре, а завтра — як Бог дасть».

«Хай Бог стереже нас від московської протекції і ласки, хай Бог помагає тобі, Іване Степановичу!»

«Прости, Василю, що я не помагаю тобі. Бачить Бог — не можу. Ти в моїм таборі, але в московських руках. Зернов каже, що присуд правосильний і невідкличний. Не моя власть застановити його».

«І не треба. Донесу свій хрест. Раз треба вмерти. Мені не до життя. Краще гріб, ніж такий сором...»

«Люди забудуть», — потішав його гетьман. — «Люди все забудуть, і добро, і зло».

«А історія?»

«Всіх нас перед її суд покличуть. Нікому не простять. Невжеж я знаю, як вона осудить мене?»

Кочубей думав. Силувався думати. Силувані слова вибігали на губи й верталися назад. Аж спитав: «Кажеш, діло добре стоїть?»

«Гадаю, що так».

«Спасибі, що потішив. Захищай Україну перед Москвою», — просив крізь сльози, — «щоб не зробили з нею того, що зі мною. Глянь, який я став».

Гетьман глянув на свого колишнього товариша і морозом повіяло на нього, хоч і як тут душно було.

«Жаль мені тебе, товаришу», — відповів, стискаючи його руку. «Коли б ти сильніший був...»

«Гадаєш, утікав би? Ніколи! Завинив і кару прийму. Згину для постраху других, щоб не шукали чужих богів, а свого берегли. Хоч тим послужу рідному краєві, хоч тим. Ох, Іване Степановичу, коли б ти знав, як я відмінився в душі, як я тепер інакше дивлюся на світ, коли б ти знав, як я турбуюся нашою долею. Запізно».

Зі зворушення дрижав, як у пропасниці. «Помилуй м'я, Боже, по велицій милості твоїй» — почав псалом покаяння, але пам'ять не слухала його. Переплутував слова і вертався назад, — «Помилуй м'я... Кажеш, діло добре стоїть..? Борони його, захищай, захищай, Іване Степановичу!» — упав на тапчан і повіками накрив підпухлі очі.

Гетьман на ліхтарку дивився, на нетлі, що пхалися до світла.

Кочубей не будився.

Гетьман встав і пустивсь до дверей.

З порога ще раз озирнувся.

Кочубей спав.

Спав, чи — не жив?

ТРАТЯТЬ

Ніч, — але ясно, як у день. Тихо. Навіть дерева не шумлять. Верби задивилися в ставок, тополі в небо пнуться. Птахи перестали співати.

Чути тільки глухий луск сокир.

Між Борщагівкою, а табором, на майдані поміст будують. Високий, як хата. До помосту східці.

Салдати пильнують рубачів та сокирників і наглять. Заки сонце вийде, поміст повинен бути готовий. Приказ такий.

Сокирники балакають тихцем: «Стоять, як чорти над душею. Поспішай, коли ніч, хоч і ясна. Треба уважати, щоб пальців сокирою не відрубать».

«Їм мають голови рубати, а ти собі пальці рубай. Ладно!»

Перешіптуються, щоб салдати не вчули.

«А наглять!»

«Чорти б їх так до горючої смоли наглили!»

Тихнуть. А по хвилині:

«Котрого стинатимуть перше, Кочубея, чи Іскру?»

«Не знаю. Хіба не все одно? Поживе хвилину довше, чи не поживе».

«Кажуть, чия вина менша, того перш карають».

«Так тоді мабуть перше Іскрі голову відітнуть».

«А кат вже є?»

«Хіба мало москалів?»

«Правда».

Підійшов старшина: «Не разгаварівать! Екій народ! Лінтяї, озорники! Тут, глядди, двох архибрехунів за вас голови положать. Скарають їх».

«Скарав би вас Господь», — відповідає сокирник під носом.

Луск сокир бентежить нічну тишину.

* * *

Поміст готовий. Великий і кріпкий, щоб не заломився. Кругом дощок поруччя, крут помосту огорожа, щоб не напирав народ.

Сходяче сонце малює дошки на червоно.

Сокирники сокири за пояси заткнули, — ідуть.

«Не заждемо, щоб подивитися?»

«Я не цікавий. Приправити голову, не штука, а відрубати — велика мені річ! Іду до дому, — голодний».

«А маєш хліб?»

«З корою. Доброго хліба давно нема. Салдати, як круки деруть. Не накормиш їх. А ти?»

«Я задолував дещицю. Боюсь, щоб не знайшли».

«Кажуть, у кого зерно задоловане знайдуть — смерть».

«Маю з голоду вмирати — хай гину з їх рук. Може, Бог якого гріха відпустить».

«У нас, то ще сяк-так. Але у Чернигівщині! Там по четверику житного борошна з хати беруть. Гетьман такі великі магазини на хліби для москалів поклав, як церкви».

«Покладе і в нас. Не бійся. Все для них, а ти з голоду гинь. Навіть ночі спокійної не маєш, помости будуй. Тю!»

Салдати відганяли народ, що з усіх боків напливав, щоб побачити, як тратитимуть Іскру й Кочубея.

Московський старшина молодицю за юпку по сходах на поміст тягнув. «Коли така цікава, то ходи! Покладеш голову на колоду — цюк! — і нема».

Жінка в крик. Вихопилася, біжить. Народ відступає від помосту.

«Та це він шуткує».

«Шуткам московським не вір. Шуткуючи, заріже чоловіка».

Якась жніка з маленькою дитиною стояла.

«Ви його чому не лишили?»

«Не мала з ким. Сама я одна, як той палець. Чоловік на війні».

«А не перестрашиться воно?»

«Хай привикає. Я не хотіла йти, — пігнали».

«З усіх доколишніх сіл зганяють народ, як череду. Не скоро таке побачиш».

«Може, й скоро. Хто його зна, що завтра буде. Тепер щось таке твориться, що перше й не снилося нікому».

«Антихрист...»

Зацитькували себе. «Ще не дай Бог почує салдат і пропадеш ні за цапову душу».

«В Московщині винищили за те силу народу».

«І нищать ще».

— — — — — — — — — —

Баба діда безногого на тачках везла.

«Дорогу дайте бідному каліці, дорогу!»

Люди розступалися, скрипіли тачки.

«А ти, бабо, кращого повозу вже не мала?» — питає москаль.

Баба вистрашено дивиться на ріжкатий капелюх, на волосся, посипане білим борошном, і хреститься.

«Багато нищих назлазилося», завважає хтось. «Як на прощу йдуть».

«Тягнуть, як круки на жир».

«Кажуть, Кочубей перед смертю гроші роздаватиме».

«Які? Від нього останнього єфимка відібрали, ще й мучили, що мало. Питали, де заховав скарби».

«Може, за те й голову йому зрубають».

«Для грошей все зроблять з чоловіком».

«Навіть з таким, як генеральний суддя».

«Навіть з таким. На війну грошей потребують».

«Малчі!»

Москалі бігають кругом огорожі і прикладами відштовхують цікавих: «Атступісь!»

«Бодай би тебе відступив Господь, як конатимеш, — вдарив мене у груди!»

«Малчі».

Народ мовкне, але перестрашені діти плачуть і кричать. Мами присідають з ними, щоб не бачила Москва, й зацитькують. «Цить, доньцю, цить, мамка тебе не дасть».

«Кажуть, що йому сталося таке через новий двір».

НАША ЛІТУРГІЯ

Неділя самарянки

о. Ярослав ФЕДУНИК

П'ятою неділею по Пасці є Неділя самарянки. В цю неділю Церква у своїй Євангелії описує зустріч й розмову Ісуса Христа біля криниці Якова з жінкою-самарянкою з поблизького міста Сихар. Ця зустріч відбулася якраз у час жидівського празника П'ятидесятниці. Євангельська розповідь про цю подію з життя Ісуса Христа Церква помістила в пасхальному попразденстві якраз тому, що в ній є докази самого Божественного Спасителя на те, що Він дійсний Христос-Месія, Спаситель світу.

«Каже Йому жінка: знаю, що прийде Месія, що зветься Христос; як Він прийде, то звістить нам усе. Каже їй Ісус: Це я, що розмовляю з тобою» (Іван 4, 25-26).

Від євангельського зачала, яке читаємо в цю неділю, вона і взяла свою назву «Неділя самарянки».

Згадки про цю зустріч Ісуса Христа маємо у стихирах як Вечірні, так й Утрені цієї неділі.

Служба неділі (голос 4) лучиться зі службою Переполовлення. І так, у понеділок та вівторок береться служба святого дня зі службою Переполовлення. В середу цього тижня маємо віддання празника Переполовлення: отже, тільки служба Переполовлення як Господського празника. В дальші дні тижня служба святого дня лучиться зі службою Неділі самарянки.

Замість «Достойно», знову є «Ангел сповіщав Благодатній».

У жінці-самарянці св. Церква представляє тип грішної людини, яка підо впливом Божого голосу і діяння Божої ласки приходить до розкаяння та навернення, а тим самим до духового воскресення.

Христос подав нам у тій розмові, як треба служити й покланятися Богові. «Але настає час, і тепер є, коли правдиві поклонники кланятимуться Отцеві в дусі й правді, бо й Отець шукає таких поклонників. Бог-Дух, і ті, що кланяються Йому, в дусі й правді кланятись повинні», Іван 4, 23-24.

Кондак, голос 8: «З вірою прийшовши на колодязь, самарянка, виділа Тебе, премудрости воду, якої напившись обильно, царство вишнє унаслідувала повік, приснославна».

Єв. Утр. 7-ме воскр., Служба Божа: Ап. діяння зач. 28; Єв. Ів. зач. 12.

Росіяни в Україні

(закінчення з 4 стор.)

СР кількість білорусів — з 291 до 386 тисяч, молдаван — з 242 до 266 тисяч, болгар — з 219 до 234 тисяч й інших — з 665 до 758 тисяч.

Якщо йде про інші совєтські республіки, то в РСФСР загальна кількість українців зменшилася з 3,359 до 3,346 тисяч; зменшилася також кількість українців у Грузинській ССР — з 52 до 50 тисяч і в Киргизькій ССР — із 137 до 120 тисяч.

В інших республіках кількість українців збільшилася: в Білоруській ССР — із 133 до 191 тисяч, в Узбецькій — з 93 до 115 тисяч, в Казахській — із 756 до 930 тисяч, в Литовській — з 18 до 25 тисяч, в Молдавській — з 421 до 507 тисяч, в Латвійській — з 29 до 53 тисяч, в Таджикській — з 27 до 32 тисяч, у Туркменській — з 21 до 35 тисяч і в Естонській — з 16 до 28 тисяч.

ДОБРИМ СЛОВОМ ЗГАДУЮТЬ СТАНІСЛАВА ВІНЦЕНЗА

Участь у похороні польського письменника Станіслава Вінцеза брали теж деякі українці й жиди. І вони згадували його добрим словом.

Ст. Вінценз помер на 83 році в Лозанні, в Швайцарії. Родом був зі Слободи Рунгурської на Гуцульщині і на все життя зберіг любов до гуцулів. Твір Ст. Вінценза «На високій полонині», перекладений англійською мовою, здобув йому загальне визнання.

Зі середньої школи Станиславова й Коломиї Ст. Вінценз виніс добре знання грецької мови. Гомер і Данте були його улюблені поети. Вінценз навчався у Віденському університеті, де почав від біології, потім записався на юридичний факультет, накінець узявся до філософії і здобув ступінь доктора.

Цікавився Ст. Вінценз теж жидами-хасидами, головно засновником хасидів Бештом (скорочена назва Баал Шем Тов). Це жидівський містик 18 сторіччя, що деякий час жив на Гуцульщині.

З Риму до Льозанни на похорон приїхав о. д-р Мирослав Марусин. Він служив заупокійну Літургію. Другу Службу Божу відправив польський священик. Над гробом промовляв теж рабин Макс Шпрехер із Гайдельбергу.

Український священик сказав таке прощальне слово: «Я був між вами — каже нам сьогодні Станіслав Вінценз — 83 роки. Я прийшов на світ у домі добрих і побожних родителів. Замолоду я вчився чужих мов, філософії і права. Я є автором праць про Платона, Геракліта й Гомера. З безсмертним Данте ми були наче старі приятелі. Творець світу вложив у мою душу частину тієї творчої сили, що її мають тільки винятковi люди. Старовинні греки називали їх «пойетес», що означає «творець», бо я стояв у ряді тих, що творили слово. Я писав твори на теми філософії і релігії, бо я був людина глибоко віруюча, а коли видавав місячник «Дорога», то я перекладав на матірню мову чужих авторів. Зрештою, це не було найважливіше в моєму житті. Я ж бо ніколи не мав на думці покидати родинне село, тиху і свободолюбну Слобідку та йти на далекий битий шлях через угорські, чеські і німецькі та інші кордони, щоб свої кості покласти серед швайцарських гір».

«Я виховався серед гуцулів, я з ними зжився, полюбив їх, говорив їх мовою, співав їх пісні, навчився їх розуміти, пізнав їх мудрість. В неділю я ходив з ними до церкви, на Великдень прислухувався до їх воскресних пісень, на Різдво співав коляди, в їх прастарих народніх переказах я бачив тіні забутих предків. Мій дух ширяв на «високій полонині», де розносився голос трембіти, де паслися стада овець, де пастирі мали власне відчуття краси, чести й самопошани, гостинности й обов'язку, вини та кари. А джерелом до пізнання багатьох речей були для мене оповідання старих газдів, що самі пережили чимало та були на своєму віку свідками багато чого дивного і нерозгаданого».

«Між Твоїми вірними гуцулами Ти хотів, наш Брате, остатись навіки, але слава Твого доброго імени пішла на увесь світ і нині Ти не чужий ні одному в родині слов'янських народів, широкознаний і люблений у Франції, Італії, Німеччині, Англії, за океаном. Може, в особливий спосіб віддають Тобі останнє цілування герої Твоїх повістей з Верховини. Розлягається сумний голос трембіти над Прутом і Черемошем, його чути також у Києві, де недавно письменники України гідно звеличали Тебе».

«Самітними остануть сьогодні Карпатські гори, бо не стало того, хто всьому світові славу давню співав. Сумно, може, й тому, що з людиною наче вмирає ціла доба. Бо хто сьогодні хоче ще розуміти Гуцульщину, її церковні празники і народні ярмарки, домашні звичаї, мистецтво співу? Кому нині цікава народня мудрість цього свободолюбного краю, його завзята геройська вдача? Однак не повік сумувати! Як справедливо ридає поетка у Тобі присвяченому вірші «Хрест», що падають хрести, як ті столітні дуби і ялиці на Карпатських горах, падають люди під тягарем ярма. Але прийде день, коли трембіта заграє нову пісню і радістю Великодня наповняться високі полонини».

«Брате наш Станіславе, запевняємо Тебе сьогодні всі, тут зібрані, що не забудемо Тебе ніколи. Особлива вдячність і останній привіт висловлює Тобі українська церковна ієрархія і священики, що знали, любили та шанували Тебе. Їх молитви супроводять Тебе на вічний упокій».

Інші промовці — поляки й українці — казали, що Ст. Вінценз був вірним другом українців і завжди вказував на потребу доброї згоди між обома народами, заснованої на справедливості і взаємному довір'ї.

Богослужения: травень

о. Д. Базюк
P.O. Box 10, High Prairie

2. травня — Гай Прері 10
9. — Норт Стар 10; Ройс 3 попол.
16. — Ріно 10; Ройкрафт 3 попол.
20. — Гай Прері 10
23. — Гренд Прері 10; Гайнс Крік 3 попол.
27. — Норт Стар 10
30. — Ксітуан 10

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741

9. — Боннивил 10 рано, спільне свячене
16. — Ст. Павль 10 рано, спільне свячене — Парастаси на гробах
23. — Айрон Ривер, спільне свячене — Парастаси на гробах
27. Вознесення — Малоґ (храм)
30. — Єншав 10:30 рано

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501

9. травня — Восетна (гроби).
16. — св. Параскевії (гроби).
23. — Смокі Лейк (гроби).
27. Вознесення — Радвей.
30. — Елдорена 10:30 рано, опісля гроби.

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph.: 433-6572

9. — Вайлдвуд 10:00. По відправі парастаси на цвинтарі.
16. — Чергіл 9:30. По відправі парастаси на цвинтарі; Рочфорт Бридж год. 12:00 св. Літургія і парастаси.
23. — Карвел (храм) год. 9:30; по відправі парастаси на гробах.
30. Зісл. Св. Духа — Менлі 10:00

о. Є. Дмитрук
Ph. 424-1472
11139 - 110 A Ave., Edmonton

9. — Ст. Майкел год. 3 Служба Божа і Парастаси

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835

9. Голден — год. 8:30, Коперник — год. 10:30.
16. Голден — год. 8:30, Голден — фарми год. 10:30, спільне свячене і Парастаси.
20. Вознесення — Голден — год. 8:30, Коперник — год. 10:30 празник.
23. Голден — год. 10:30, спільне свячене, Парастаси.
27. Вознесення — Голден — фарми — год. 10:30.
30. Сшестя Св. Духа — Голден — год. 10:30 празник.

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593

9. Атабаска — 10; Бойл 12:30.
16. Рімонд Парк — 10; Проспеpiті 1 пп.
20. Вознесення — Ню Пайн Крік — 10:00
23. Атабаска — 10; Бойл 12:30.
24. Вознесення — Фрейнс 10:00.
30. Росінгтон — 10:00.

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

9 травня. Неділя розслабленого, голос 3

16 травня. Неділя самарянки, голос 4

23 травня. Неділя сліпородженого, голос 5

27 травня (четвер). Вознесення ГНІХ

30 травня. Неділя Святих Отців, голос 6

Необов'язкові свята: св. Івана Богослова (21 травня).

Григоріянський календар:

9 травня. Неділя самарянки, голос 4

16 травня. Неділя сліпородженого, голос 5

20 травня. Неділя Святих Отців, голос 6

30 травня. Зшестя Святого Духа

Необов'язкові свята: Понеділок Святого Духа (31 травня).

о. П. Литвин

9. Ту Гилс, — год. 9; Новий Київ, — год. 10:30 (Парастаси на гробах)
16. Ту Гилс, — год. 9; Плейн Лейк, — год 10:30 (Парастаси на гробах)
20. Ту Гилс, — год. 7 веч.
23. Ту Гилс, — год. 9; Новий Київ, — год. 10:30 (Празник)
27. Плейн Лейк, — год. 10:30
30. Ту Гилс, — год. 10 (Парастаси на гробах).

о. Б. Лисак ЧСВВ
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890

9. — Файделиті 10:30 (празник) Парастаси,
16. — Мирнам 10
20. — Мирнам 10
23. — Моркемб 10:30; Парастаси Красна Гора
30. — Ллойдмінстер 10:30; празник
31. — Мирнам 10.

о. М. Мартинюк
12204 - 113 Ave., Edmonton

9. — Кемровз 9; День матері; Равнд Гіл 11;
16. — Гей Лейкс 10, поминки на гробах
23. — Равнд Гіл 10, поминки на гробах
30. — Кемровз 9 (Св. Причастя) Равнд Гіл 11

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952

9. травня — Редвотер г. 9, Федора 10:30
16. — Редвотер г. 9; Вог — год. 10:30.
20. Вознесення Госп. — Редвотер — г. 9; Федора — г. 10:30.
23. Редвотер — г. 10:00
30. Зел. свята — Редвотер — р. 10:00
31. Зісл. Св. Духа — Вог — г. 10:30.

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543

9 — Спедден - День матері
16. — Стрий, по Сл. Бож. парафіяльний обід, потім Парастаси
23. — Давнінг, по Сл. Бож. Парастаси
27. Вознесення — Сокаль

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804

9. Ренфурлі 10 рано (Парастаси)
16. Меннiл — 10 рано
23. Іннісфі 11 ренч 10:30 (Парастаси); Іннісфрі 10 ренч 10 рано (Парастаси)
27. Меннiл — 10 рано
30. Іннісфрі — місто 10 рано.

о. І. Черкавський

9. Дервент — 8:30; Елк Пойнт 10:30
Поминки 2. св. Юрія 3 год.; 9 Елк Пойнт по Сл. Бож. і Медов 3 год.
16. — Дервент 10:30 День матері (концерт о 7:30 веч.).
23. — Дервент 8:30; Верміліон 10:30 (на цвинтарі по відправі)
27. Вознесення — Дервент 10:00 (празник) На цвинтарі по відправі.
30. — Дервент 8:30; Нортерн Велі 10:30 (на цвинтарі по відправі).

САСКАЧЕВАН

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731

9. — Радісон
16. — Норт Батлефорд
23. — Медовлейк
27. Вознесення ГНІХ — Витків - празник
30. — Норт Бетлефорд; Радісон год 2:30 попол.

У місяці травні, кожного понеділка, середи і п'ятниці. Молебень до Преч. Діви, в Норт Батлефорд о год. 7:30.

о. В. Фляк
Box 161, Cudworth, Sask.
Phone: 256-3306

9. — Гамболдт 9; Кадворт 11; 2 попол. парастаси на цвинтарі
16. — Кадворт 9; Гамболдт 11; 2 попол. парастаси на цвинтарі
20. Вознесіння Господнє — Ленігеп 10:30
23. — Бруно 9; Дана 11; Кадворт 4 попол.
27. Вознесіння Господнє — Кадворт 9; Карпентер Гори 10:30 храм.
30. — Кадворт 9; Твей 11; Гамболдт 4 попол.

Травневі молебні о год. 8:00 вечора: середа і субота — Кадворт; четвер — Гамболдт; п'ятниця — Бруно.

о. А. Хоружий
P.O. Box 111, Alvena. Ph. 10

9. — Алвена-місто (на гробах)
16. — Алвена-фарми (на гробах)
23. — Алвена-місто 10 рано Боднарі 11:30 рано на гробах
27. — Ланівці (храм)
30. — Алвена-фарми

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.

9. травня — Вакав — 9 год. рано; Борщів 11:00.
16. — Вакав — 10:00 рано.
23. — Вакав — 9; Прудгом 11:00
27. Вознесення ГНІХ — Сокаль 10:00.
30. — Вакав 10-а.

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. І. Макух
Victoria, B.C., Ph. 384-2292
1112 Caledonia Ave.

9. — Вікторія 10 рано; Шемейнус 10:30 рано
16. — Порт Алберні 10:30 рано
23. — Вікторія 10 рано
30. — Вікторія 10 рано

НЕДІЛЯ ПРО САМАРЯНКУ

16 травня

ДІЯННЯ АПОСТОЛІВ: зач. 28

У ті дні, ті, що розсіялися від переслідування, що було за Стефана, перейшли аж до Фінікії і Кипру і Антіохії, нікому не проповідаючи слова, хіба самим жидам. А були деякі з них мужі кипрійці й киринейці, котрі коли увійшли в Антіохію, говорили й до греків, проповідаючи Господа Ісуса. І була рука Господня з ними і велике число тих, що увірили, навернулося до Господа. І дійшло про них слово до відома церкви, що була в Єрусалимі; і післали Варнаву, щоб пішов аж до Антіохії. Він прийшовши і побачивши ласку Божу, зрадів і напоминав усіх, щоб у постановленні серця перебували в Господі; бо був муж добрий і повний Духа святого і віри.

І пристало багато народу до Господа. І пішов до Тарсу шукати Савла; і знайшовши, привів до Антіохії. І сталося, що вони цілий рік збиралися в церкві і навчали багато народу, так що найперш стали зватися ученики в Антіохії християнами.

В ті ж дні надійшли з Єрусалиму пророки до Антіохії. І став один з них на ім'я Агав і віщував духом, що має бути по цілім світі, великий голод, котрий був за Клявдія. А ученики, скільки котрий міг, постановили кожний з них післати на послугу братам, що мешкали в Юдеї. Що й зробили, піславши до старших через Варнаву й Савла.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ІВАНА: зач. 12

У той час Ісус прийшов до самарянського міста, що зветься Сіхар, близько поля, що Яків дав був своєму синові Иосифові. Була ж там Яковова криниця. Отож Ісус, утомившися з дороги, сів край криниці, а було коло шостої години.

Приходить жінка з Самарії набрати води. Каже до неї Ісус: „Дай мені напитись!" Учні бо його пішли в місто, щоб купити поживи. Каже йому жінка-самарянка: „Як же ти, сам жид, а просиш напитися від мене, жінки-самарянки?" Бо жиди не пристають зі самарянами.

Відповів Ісус і сказав їй: „Коли б знала ти Божий дар, і хто це тобі каже: дай мені напитись, то сама попросила б у нього, і дав би тобі води живої".

Каже йому жінка: „Господи, й черпака нема в тебе і криниця глибока, — відкіля маєш воду живу? Адже ти не більший за нашого батька Якова, що дав нам ту криницю, що сам з неї пив і його сини і скоти його?"

Відповів Ісус і сказав їй: „Кожен, хто п'є цю воду, знову матиме спрагу; а хто нап'ється води, що я дам йому, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне".

Каже до нього жінка: „Дай мені, Господи, тієї води, щоб я більше не прагнула, і не приходила сюди брати". Каже до неї Ісус: „Іди, поклич свого чоловіка і приходь сюди". Відповіла жінка і сказала йому: „Не маю чоловіка".

Каже їй Ісус: „Це добре ти сказала: Не маю чоловіка; п'ять бо мала ти чоловіків, і той, що тепер маєш, він не чоловік тобі; це ти правду сказала". Каже до нього жінка: „Господи, бачу, що пророк ти. Батьки наші на цій горі поклонялися; а ви кажете, що в Єрусалимі місце, де належить кланятися".

Каже до неї Ісус: Вір мені, жінко, що надходить година, коли ні на цій горі, ні в Єрусалимі кланятиметесь Господеві. Ви кланяєтесь тому, чого не знаєте; ми кланяємося тому, що знаємо, бо спасіння — від юдеїв. Але настане час, і тепер є, коли правдиві поклонники кланятимуться Отцеві в дусі і правді, бо й Отець шукає таких поклонників. Бог-Дух, і ті, що кланяються Йому, в дусі і правді кланятись повинні". Каже йому жінка: „Знаю, що прийде Месія, що зветься Христос; як він прийде, то звістить нам усе". Каже їй Ісус: „Це я, що розмовляю з тобою".

І тоді надійшли його учні й дивувались, що з жінкою він розмовляє; та ні один з них не спитав: Чого хочеш? або: Про що розмовляєш з нею? Покинула же свій водонос жінка та й пішла в місто й казала людям: Ходіть лишень та погляньте на чоловіка, що сказав мені про все, що я вчинила; чи він Христос? І вийшли з міста і пішли до нього.

А тим часом учні просили його й казали: „Учителю, їж!" Він же сказав їм: „Я маю їсти страву, що ви про неї не знаєте". Учні ж його говорили між собою: „Хіба хто приніс йому їсти?"

Каже їм Ісус: Моя страва — чинити волю Того, що післав мене, й довершити Його діло. Чи не кажете ви: ще чотири місяці й настануть жнива? А от кажу вам: Підійміть свої очі та гляньте на ниви, як доспіли вони до жнив! Хто жне, заплату приймає і збирає плоди на життя вічне; або спільно радуватися і хто сіє, і хто жне. Бо правду каже прислів'я: Хто інший жне. Я вас післав жати, де ви не трудилися: трудилися інші, — а ви увійшли в їхню працю".

З міста ж того багато самарян увірило в нього через слова жінки, що засвідчила, що сказав він їй усе, що була вчинила. А як прийшли до нього самаряни, то просили його, щоб пробув у них. І він перебув там два дні. Значно ж більше увірувало в нього через слова його.

А до тої жінки казали: "Вже не за твої слова віруємо, самі бо ми чули й знаємо, що він воістину Спаситель світу — Христос".

IMPERIAL MEMORIAL & STONE Company
10702 - 101 St., Edmonton

Найбільша в Едмонтоні й єдинока робітня пам'ятників, від 1903 р. Великий вибір пам'ятників з граніту й мармуру до оглядання в нашій виставовій залі. Хрести всяких розмірів, покриття на гроби, плоскі таблиці на гроби з мармуру, граніту й бронзи. Написи на пам'ятниках даром та дарова доставa. Пишіть за фолдером "D". Замовляйте прямо в нас й дістанете 25% опусту від нормальної ціни.

ЕДМОНТОН – ТОРОНТО – КИЇВ

Прямий політ в Україну

люксусовим чартерованим літаком

ТІЛЬКИ 685.00 ДОЛ. З ТОРОНТА. В обі сторони.

ЦІНА ВКЛЮЧАЄ: ПЕРЕВІЗ 66 ФУНТІВ БАГАЖУ, ХАРЧІ, НАПИТКИ, ГОТЕЛІ, ТА ЕКСКУРСІЇ З КИЄВА ДО: Львова, Тернополя, Чернівців, Сочі, Одеси і Рівного

ВИБИРАЙТЕ СОБІ ДО ВПОДОБИ ДАТУ ВІД'ЇЗДУ

серпень: 17-го і 22-го

За ширшими і докладними інформаціями звертайтеся в Едмонтоні до нашого представника

Івана ВОРОБЕЦЬ-КАРПАТСЬКОГО

VICTORIA REAL ESTATE LTD.
10824 - 97 Street, Edmonton, Alberta
Bus.: 422-0770 – PHONES – Res.: 439-6589

Перше українське туристичне бюро в Канаді

„БЛЮР"

МАРКІЯНА КОГУТА

BLOOR TRAVEL AGENCY
1190 Bloor St., West., Toronto, Ontario
Telephone: 535-2135/6

УКРАЇНСЬКИЙ ПОХОРОННИЙ ЗАКЛАД

★ найнижча ціна найкраща обслуга

ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО НАС З ДОВІР'ЯМ ★

М. Пявилик — управителі — М. Пасемко

PARK DALE FUNERAL HOME

ST. PAUL — PHONE 645-3902 — ELK POINT — RADWAY

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ♦ Виходить щочетверга в Едмонтоні ♦ Видає Спілка «Українські вісті» ♦ Річна передплата в Канаді: $5.00, поза Канадою: 6.00; зміна адрес: 15 центів.

Published every Thursday in Edmonton ♦ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ♦ Yearly subscription in Canada — $5.00, in other countries — $6.00.

Ukrainian News, 10967 - 97 Street, Edmonton 17, Alberta
Телефон 422-5708 Telephone
Second class mail registration number 1035.

ДЕНЬ МАТЕРІ — ДЕНЬ ВЕЛИКОЇ ПОШАНИ

Найближча неділя, друга неділя травня призначена на пошану матері. Тої неділі в світі врочисто відзначають День матері, складаючи поклін та подяку матерям за їхні труди та їхню посвяту для дітей.

З ГЛИБИНИ ВІКІВ. Мати була в пошані у всіх людей на протязі всієї історії людського роду. Прочани, що сьогодні приїздять у відвідини до Святої землі, звичайно відвідують два місця, де віддається пошану праматерям вибраного жидівського народу. В колишній церкві, а тепер у мусулманській мечеті Харам ель-Каліль в Хевроні є гроби дружини Авраама-Сари та дружини Ісака-Ревеки. До гробів біблійних праматерів ідуть з поклоном усі: мусулмани і жиди, християни й невіруючі. Кожний з них мовчи схиляє голову перед гробами отих давніх, прадавніх праматерів.

Ще більшою пошаною втішається гробниця біблійної матері Рахилі, недалеко Вифлеєму. До чепурного білого гробівця постійно йдуть прочани з поклоном. Християни схиляють у поклоні голови перед гробом Рахилі, що символічно оплакувала дітей, убитих Іродом. Жиди почитають її як праматір вибраного жидівського народу, а мусулмани як одну з праматерів мешканців тієї країни.

Святе письмо часто говорить про пошану матері. Біблійний Товит, перед смертю, дає науку своєму синові Товії, в якій, м.ін. каже: «Шануй рідну матір, не покидай її ніколи, поки життя твого. Роби те, що їй любе, й не засмучуй її серця ніяким твоїм вчинком». А в Книзі Приповідок сказано: «Хто проклинає батька-матір, того свічка погасне в глухій пітьмі». А в іншім місці: «Око, що не кориться неньці, те око виклюють ворони в долині й пожеруть орлята». У книзі Сираха читаємо: «Хто звеличує свою матір, той немов скарби збирає. Не відкидай почувань твоєї матері, бо це гарний вінець тобі на голову».

Здається, що й у сьогоднішніх часах не можна нічого додати до тих біблійних повчань про пошану матері.

У НАШОМУ НАРОДІ. Пошана до матері глибоко закорінена й у нашому українському народі. Багато пісень та поем звеличують матір. Та чи не найкраще висловив почування українського народу до матері наш безсмертний поет Тарас Шевченко, коли написав: «Хто матір забуває, того Бог карає, чужі люди цураються, в хату не пускають».

Відзначування Дня матері є ще зовнішнім висловом та виявом пошани, якою мати втішалася ввесь час у нашому народі. Кожний і кожна з нас буде віддавати пошану нашій матері, дякуючи їй за все, що вона для нас зробила. Будемо їй дякувати за те, що вона привела нас на світ, за численні недоспані ночі, коли вона до нас уставала, сиділа над нашою колискою й турбувалася, як ми хворіли або чогось плакали. За те, що вчила нас ставити перші кроки по землі, що вчила нас вимовляти перші слова нашої дитячої мови, що вчила нас складати руки до молитви та вчила перших молитов. За те, що вчила нас любити Бога, свій рідний край і рідний нарід. За те, що вивела нас в люди і світить нам зорею-провідницею в нашому житті.

Кожний зберігає глибоко в серці на ціле життя любий та дорогий образ своєї неньки, її милі науки та згадує її пестощі. Про це гарно пише поетка Марія Підгірянка: «Снилось мені ясне сонце, що в хаті світило,/ а то лиш так моя мати дивилася мило./ Приснивсь мені легкий вітрик, що пестив колосся,/ а то мені моя мама гладила волосся./ Снилась мені ягідочка, як мед солоденька,/ а то мене цілувала мама дорогенька./ Снились мені янголики, що в рай мене несли,/ а то мене мами ручки до серця притисли».

Ясний, погідний спомин з рідної хати, з незабутнім образом нашої неньки кожний несе зі собою в житті. В День матері той образ оживає сильніше. Того дня складатимемо нашим матерям щирі бажання й дарунки, як слабенький вислів нашої любови і вдячности за всі материнські труди, за любов, за щире, золоте серце. А якщо нашої матері вже немає між живими, то тоді щира молитва полине перед престіл Всевишнього, як наша маленька китиця квітів для нашої незабутньої неньки.

УКРАЇНСЬКА МАТИ. В День матері ми вшановуємо українську матір узагалі, матір нашого народу. Матір, що виховувала й виховує молоде українське покоління на добрих та відданих дітей своєї Церкви та свого народу. Матір, що на протязі нашої бурхливої історії вела господарство та виховувала дітей, бо батьки часто мусіли йти боронити рідної землі перед наїзниками. Вшановуємо матір, що вміла прищепити любов до свого народу в серця мільйонів іменних та безіменних наших героїв, що протягом довгої історії нашого народу не вагалися скласти жертву, навіть найбільшу, в боротьбі за волю свого народу та інших народів на побоєвищах усього світу. Вшановуємо матір, що і в наш час, грізний і жорстокий, виховує своїх дітей на добрих українців-християн серед жорстоких обставин сибірських тундр, казахстанських пустель та різних місць заслання. Навіть там, де українським матерям приходиться руками порпати землянки, щоб було де схоронитися перед негодою, коли треба далеко ходити по воду і з трудом здобувати кусень хліба, і там українська мати навчає своїх дітей молитви до Бога, навчає рідного слова, плекає любов до рідного краю. Адже є безліч українських поселенців Сибіру чи Казахстану, які щороку везуть своїх дітей до Канева на могилу Шевченка, щоб скріпити в них любов до всього, що українське, а цю любов тим дітям дала українська мати далеко від рідного краю, на засланні.

МАТИ-ПІОНЕРКА. Як не згадати українську матір-піонерку на канадській землі? Ще нема в нас написаної геройської і страдницької історії наших матерів-піонерок. Тих матерів, що з родинами приїздили з квітучих українських сіл, поселювалися на дикій канадській прерії й тут починали нове життя. Вони помагали своїм чоловікам копати перші примітивні мешкання — землянки. Помагали корчувати дерева й кущі, а часто самі корчували, бо чоловіки йшли на заробітки, та приготовляли землю на засів збіжжя та для саджения кар-

(закінчення в 3-тій колонці)

ВІДОМИЙ АВТОР У ВІДОМІЙ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ

ІНФОРМАЦІЯ І ДЕЗІНФОРМАЦІЯ

о. Роман КРАВЕЦЬ ЧСВВ

Останнім часом українці щораз більше стають предметом публічного зацікавлення. Заслуга у цім у першу чергу сумлінних журналістів, але журналісти в пошуках за правдою здані на точність джерельних матеріялів.

Часто вони вибирають собі якусь одну енциклопедію, і все міряють міркою того «кола науки».

Зрозумівши вплив таких джерел, українці кинулись до праці, і поволі їхні зусилля увінчались успіхом. Видали англійською мовою енциклопедію українознавства, яка у свою чергу впливатиме на інші публікації. Правильні інформації про українців уже можна здибати в різних англомовних виданнях.

Виняткове місце займає публікація видавництва McGraw-Hill: New Catholic Encyclopedia, 1967, 15 томів. У ній знаходимо бл. 15 українських співпрацівників, з яких більшість є авторами гасел на українські теми. Консультантом енциклопедії був о. Мелетій Войнар ЧСВВ і, можна припускати, мав вплив на правильне насвітлення деяких українських тем. Між співпрацівниками були три наші ієрархи: митрополит Максим Германюк, митрополит Амвросій Сенишин і єпископ Володимир Маланчук.

ФАЛЬШИВІ ІНФОРМАЦІЇ

Не зважаючи на досить численну репрезентацію української науки, «Нова католицька енциклопедія» не встереглася тенденційних або явно фальшивих інформацій. Щоб читачі переконалися самі, подаю переклад цілого гасла «Рутенський обряд», стор. 762 у 12-ім томі:

«Століттями змінливого вжитку багато неясности існувало про терміни «рутенський» та «український». У термінології різних папських конгрегацій та дієцезіяльних курій східних католиків у західній і південно-західній Росії (Галичині) (!-рк), на Підкарпатті, у Мадярщині, та в деяких околицях Чехо-Словаччини і північної Румунії, термін «рутені» від середньовіччя аж до дуже недавна відносився до всього християнського населення візантійсько-слов'янського обряду, яке живе на схід від лінії, що біжить від ріки Двини до нижчого басейну Дніпра.

Люди воліють, щоб їх називати, за чергою, українці, білоруси, рутенці або словаки, хоч церковний термін «рутенський» відносився однаково до всіх. В „Аннуаріо понтіфічіо" з 1960 року їх означено як «рутенці», але після 1962 року цей церковний термін облишено, уживаючи «український» для галичан, а «рутенський» — для всіх інших. Тому що і українці, і рутенці виявляють етнічно відмінну мову й культурний розвиток, краще їх розглядати окремо, хоч канонічно й літургічно українці й рутенці є того самого обряду. Порівняй: Український (Рутенський) обряд».

З цієї «інформації» бачимо, що для автора Галичина — це південно-західня частина Росії, що вже ніяк не можна обґрунтувати історично. Навіть москалі цього не стараються робити. Можна теж зробити висновок, що українці — то лиш мешканці Галичини. Чому тоді не назвати їх „ґаліціянами?" Мабуть, тоді «знавці» помішали б їх з мешканцями еспанської провінції, що зветься Галісія!

А тепер наведу ще уривок гасла «Російський обряд», том 12, стор. 749: «Початки християнства в Росії (!-рк) були повільні і невдалі (дивись Союз Советських Соціялістичних Республік). Патріярх Фотій з Царгороду у 9-ім столітті вислав місіонерів навертати росіян (!-рк), але їх зусилля не увінчались тривалим успіхом. За панування князя Ігоря (912-945) в Києві була церква пророка Іллі. Київ стояв на роздоріжжі коло Дніпра, здовж якого купці з північних слов'янських країн посилали свої товари до Царгороду. Це може пояснити вплив латинського католицтва на християнську Церкву в Києві. Через купців прийшла до Києва набожність до святих Мартина з Тур і Юліяна з ЛеМан, двох єпископів Галії. Вдова князя Ігоря, Ольга (945-957) була охрещена, що, однак, не мало майже жадного впливу на її підданих».

«Різні місіонери, головно германи, болгари, і греки, працювали в Росії (!), але християнство почало ширитись аж тоді, коли великий князь Володимир (980-1015) охрестився у 987 р., щоб оженитись з візантійською князівною Анною. Володимир присилував своїх бояр і князів стати християнами і силою охрестив велике число своїх поганських співгромадян. Його син Ярослав (1015-1054) запросив болгарських місіонерів, які запровадили літургійні книги, що їх святі Кирило й Методій переклали на старослов'янську мову. І так російське (!) християнство дуже скоро було скероване до Царгороду, уживаючи ті самі літургійні, канонічні, богословські й духовні твори, які були первісно написані по-грецьки, а потім перекладені на старослов'янську мову для вжитку в Болгарії. Митрополит Києва переважно був греком, бо царгородський патріярх до 1458 мав право іменувати провідних єпископів. Через відстань від Царгороду, митрополит Києва іменував інших російських (!) єпископів з-поміж російських (!) монахів».

Автор наведених рядків свідомо віддає початки української історії москалям. Неможливо, щоб він не був обізнаний з правдою, бо багато є джерельного матеріялу про християнство в Україні та в Росії.

ДИВНА СУПЕРЕЧНІСТЬ

Обидві статті, про які тут мова, написав о. Джордж А. Малоні, єзуїт, редактор — помічник секції про «ранню церковну й візантійську історію» в названій вище енциклопедії.

Трудно обстоювати українську церковну самоуправу сьогодні, якщо не обґрунтувати її в українській державній й церковній окремішності, яка сягає княжих часів. Отець Малоні своїми гаслами в поважній енциклопедії заперечує свої статті, які появляються в українських газетах. Енциклопедію читають чужинці, і вона формує їхні погляди, а українські газети читають тільки українці. Тому й не можна рівняти впливу джерельних статтей в енциклопедії, якою користуються й будуть користуватись науковці, з минущими статтями в українській, малодоступній чужинцям, пресі. Навіть англійська преса не матиме того самого впливу. Прихильність отця Малоні в пресі чи демонстраціях забудеться скоро, а його дезінформація в новій енциклопедії триватиме, може, й пів сторіччя. Пригадаю, що від першого видання «Католицької енциклопедії» до появи «Нової католицької енциклопедії» минуло більш як 50 років.

Отець Малоні недавно ввійшов в українську суспільність, як приятель українців та їхніх змагань за церковну автономію. «Наша мета» з 30 березня 1968 року називає отця Малоні, американця ірляндського походження, «справедливим і сміливим голосом за національну самоуправу і помісність».

Є дивна суперечність між о. Малоні, співпрацівником відомої енциклопедії, і о. Малоні, відомим автором статтей в українських газетах в оборону української церковної самоуправи. Не беруся розв'язувати цю суперечність, але в інтересі об'єктивної інформації треба вказати на неї і домагатися виявлення.

В Україні є понад 9 мільйонів росіян

Протягом 11 років кількість українського населення Української ССР відсотково зменшилася. В Україні є тепер понад 9 мільйонів росіян.

Московська «Правда» 17 квітня опублікувала повідомлення Центрального статистичного управління при Раді міністрів СССР, де подані дальші висліди перепису населення СССР 1970 року.

Кількість усього населення Советського Союзу збільшилася за час від 15 січня 1959 року до 15 січня 1970 року з 208,827,000 до 241,720,000, тобто на 32,903,000 осіб. Кількість населення Української ССР збільшилася в тому ж часі з 41,869,000 до 47,126,000 осіб, значить на 5,257,000.

Якщо йдеться про національний склад Української ССР, то кількість українців збільшилася з 32,158,000 в 1959 році до 35,284,000 в 1970 р., значить на 3,126,000 осіб. У порівнянні з 1959 роком відсоткове відношення кількости українців зменшилося з 76.8% до 74.9%. В той же час кількість росіян в Україні збільшилася з 7,091,000 в 1959 р. до 9,126,000 в 1970 році, тобто збільшилася відсотково з 16.9% до 19.4%, або на 2.5 відсотка.

Третє місце серед населення України займають жиди: їх кількість зменшилася з 840 тисяч до 777 тисяч.

Зменшилася також кількість поляків: з 363 тисяч до 295 тисяч. Збільшилася в УС-

(закінчення на 5 стор.)

День матері — день великої пошани

(закінчення передової)

топлі й городини, щоб було чим дітей прогодувати. Вліті приготовляли сіно для корови на зиму та запас дров, щоб у холодній та вогкій землянці можна було загрітися. А при тому всьому вони знаходили час виховати своїх дітей у прив'язанні до своєї віри, до своєї мови, до свого народу, до рідних звичаїв та традицій.

І серед другого, третього, навіть четвертого покоління українців Канади не розвіявся дух наших матерів-піонерок. Як часто з великою пошаною та любов'ю вони згадують своїх бабунь та прабабунь, що приїхали з рідного краю.

День матері — це день великої пошани за гідне виконування превеликого обов'язку матері. Часто чуємо скарги, що не всі матері в наші дні належно виконують свій обов'язок. На щастя, є в нас молоді матері, що віддано дбають про виховання дітей, охороняють їх від шкідливих впливів, навчають їх рідної мови, виховують у рідній традиції.

У СТІП БОГОМАТЕРІ. Всі вислови пошани матерям складаймо у стіп Божої Матері і Матері всіх людей. У місяці травні окремим способом почитаємо Пресвяту Богородицю. Пригадаймо, що Божа Мати пережила злидні й терпіння, що їх переживають матері. Починаючи від Різдва Божого Сина у бідному, холодному вертепі, а кінчаючи терпінням під хрестом, де мучився і вмирав її улюблений Син. Вона зазнала багато горя. І втечу до Єгипту, і нелегкі переживання на скитальщині, і злидні, і понад усе журбу за Сина, що проти Нього готували арешт, фальшивих свідків, засуд і страшну смерть.

«Пієта», різьба італійського мистця Мікель-Анджельо, яка представляє Божу Матір, що держить на руках тіло її Божого Сина, після зняття з хреста, є незрівняним мистецьким твором, що віддає біль Богоматері. А однак геніяльний мистець передав лише частину горя, яке пережила Пречиста Мати. Наслідком тих страждань Божа Мати не лише розуміє і спочуває стражданням матерів, але є й заступницею всіх людей, у першу чергу всіх матерів. Тож у Її стіп складаймо молитву за всіх наших матерів. Молитву подяки за те, що вони для нас могли зробити, і прохання, щоб Божа Мати вставилася за них у Свого Сина, щоб дав їй вічну нагороду. Молімся теж за молодих матерів, щоб вони якнайкраще виконували обов'язки матері-виховниці, щоб цим заслужили на велику пошану в людей і найбільшу нагороду в Бога.

о. М. С.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Німці в Україні в 1917-18 роках

Germany's Drive to the East and the Ukrainian Revolution 1917-1918 by Oleh S. Fedyshyn. Rutgers University Press. 401 pp. $15.00.

Перша світова війна закінчилася 11 листопада 1918 року. Хто цього не знає? Однак ще в середині 1918 року цього ніхто не знав. Не знали цього керівники німецької політики, а й альянтські політики тільки вгадували дальший розвиток подій у Східній Европі. І здебільшого вгадували фальшиво. Майже всі вважали, що російський большевизм — то тільки шкарлятина, яка пройде. Навіть Ленін, великий фанатик і незрівняний хитрун, не бачив ясно. Він не мав певности, що збереже владу вдома, зате сподівався комуністичної революції в Німеччині, Польщі, Мадярщині. З усіх „революцій" на Заході не вийшло нічого, зате Ленін став спадкоємцем убитого царя.

В Україні 1918 року німці мали мільйонову армію. Якби були вивели її на західний фронт, то вислід війни міг бути інакший, каже історик Олег Федишин. Чого ж вони хотіли в Україні? Це велике питання, на яке книжка О. Федишина, написана передусім на підставі німецьких та австрійських секретних документів, пробує дати відповідь. Берлінські документи 1945 року опинилися в американських руках. Мікрофільми є тепер у Вашінгтоні. Віденські документи, що стосуються історії України 1914-1922 років, зібрав та опублікував Теофіл Горникевич.

1914 року німці пішли на схід бити російського царя. Били російську армію, але не били Росію. Навіть не хотіли бити. Між німецькими знавцями европейського Сходу, між керівними політиками й генералами було безліч прихильників та оборонців єдиної Росії. Раз-у-раз у Берліні виникали різні пляни, — чисто загарбницькі і більш чи менш федераційні, щодо деяких територій російської імперії (балтійські країни, Крим, Кавказ); проте політики не дуже слухати професорів, а маршали накінець давали накази політикам. Гінденбург та Людендорф мали більший вплив, ніж сам кайзер.

Німці не принесли «Україну». Правда, в Берліні й Відні завжди намагалися використовувати український самостійницький рух. З Берліну й Відня, наприклад, ішли гроші (щораз менше) на потреби Союзу визволення України. Серед полонених українських вояків царської армії той Союз зробив велику освідомну роботу, але ніякої революції в середині російської імперії не зробив і навіть не пробував робити. Німці, які вже на початку першої світової війни, мали в себе батальйони фінляндців та грузинів, щойно в квітні 1917 року дозволили створити (не створили самі) вишкільний табір українських старшин.

Українська революція не була твором німців; вона сталася на очах німців, які накінець визнали існування української держави за корисне для себе. В 1917-18 роках Німеччині дуже потрібні були харчі. Це український уряд давав їм. Німці мріяли про Кавказ та Індію. Тому поки могли, держали Україну. Україна — каже Ол. Федишин — була сателітом Німеччини, але ні Центральна Рада, ні гетьман не були німецькими маріонетками. Під загальним німецьким захистом, але часто всупереч бажанню німецьких генералів, розвивалася будова молодої української держави.

Австрійські політики, не прочуваючи свого близького провалу, боялися, що німці забагато беруть для себе, а їм залишають малу «сферу впливів» на Сході. Відень теж підтримував УНРеспубліку, але водночас не бажав, щоб українська держава була надто сильна,бо притягатиме до себе Галичину, з якої робили коронний край Австрії!

Українські політики, не маючи точних інформацій, часто неправильно оцінювали становище; однак „вішфул тінкінг" і нереальні пляни — та ще й скільки! — були і в берлінських, і австрійських політиків.

Книжка Ол. Федишина є, здається, першою спробою подивитися німецькими очима на Україну 1917-18 рр. Історики, певно, звернуть увагу на цю нову публікацію.

Олександер Шульгин

Збірник на пошану Олександра Шульгина. Записки НТШ, том 186. За редакцією Володимира Янова. Париж — Мюнхен, 359 стор.

Олександер Шульгин, що помер 1960 року, належав до головних дипломатів УНРеспубліки. В період між двома війнами був професором історії.

У збірнику на пошану його пам'яті є деякі його досі не опубліковані нариси, а також спогади (недокінчені). Подана бібліографія писань Шульгина українською та французькою мовою.

Про Шульгина, про його політичну і громадську діяльність, про його історичні твори інформують нариси Ол. Оглоблина, К. Митровича, Ол. Кульчицького, А. Жуковського, О. Перрена та В. Янова, який і підготовив до друку цю публікацію.

КНИЖЕЧКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

Об'єднання працівників літератури для дітей і молоді (OPLDM c/o St. Mary's Credit Union, 278 Bathurst St., Toronto, Ont.) випустило три книжечки:

— «Чарівна хустина», віршована казка Наталі Забіли (для дітей);

— «Тодірків літачок» Романа Завадовича (теж для дітей);

— «Казка про лицаря Добриню та його сестричку Забаву» Ю. Тиса-Крохмалюка (для старших дітей).

Всі три публікації мають ілюстрації.

Нові публікації УВУ

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ І РОСІЇ

Наталія Полонська-Василенко. Дві концепції історії України і Росії (німецькою мовою). Мюнхен, УВУ (Український вільний університет), 1970. 72 стор.

Концепції російських істориків авторка протиставить концепцію українських істориків, указуючи на ненауковий характер «єдинонеділимських» поглядів.

Московія, створена з північних племен, є таким самим спадкоємцем Київської Руси, як, наприклад, Румунія, що була колонією Риму. На похвалу румунам треба сказати, що вони, зберігаючи славну назву, інших претенсій до Риму не мають.

Ця праця вийшла з друку 1965 року українською мовою. Потім появився переклад англійський, а тепер — німецький. Це видання, здається, найкраще.

Наприкінці подано бібліографію історичних праць і статтей Н. Полонської-Василенко.

НОВА ІСТОРІЯ

Володимир Янів. Студії та матеріяли до новішої української історії. Мюнхен, УВУ, 1970. 352 стор.

Ректор УВУ В Янів — соціолог та психолог, не історик; проте йому інколи доводилось виходити теж поза ділянку свого наукового зацікавлення. У цьому збірнику є цікаві нариси й матеріяли про „Просвіту", про домагання французьких інтелектуалістів за звільнення Блаженнішого Йосифа, про історію українського студенства, про Український вільний університет тощо.

Одним з найкраще опрацьованих нарисів є огляд історії Українського богословського наукового товариства. Автор уклав повну бібліографію публікацій того товариства, також з гідною подиву точністю подає зміст кожного числа журналу „Богословія" від 1923 аж дотепер.

ТРИ СКРИПТИ

Григорій Васькович. Шкільництво в Україні (1905-1920). 226 стор.

Петро Курінний. Передісторія та рання історія України на підставі археологічних джерел. 92 стор. (з ілюстраціями).

Педагогічні проблеми та дидактичні поради. Матеріяли вишкільного курсу для вчителів суботніх шкіл. 92 стор.

Всі три ці видання Українського вільного університету опубліковані «на правах рукопису». Це академічні скрипти, видані циклостильним способом.

Праці викладача Васьковича і професора Курінного призначені студентам історії України. В матеріялах вишкільного курсу є багато практичних порад для вчителів наших рідних шкіл.

Дан МУР

СВЯТОЮРСЬКА ГОРА

В П'ЯТНАДЦЯТИРІЧЧЯ ПАРАФІЇ СВ. ЮРА О. ПАРОХОВІ РАДНИКОВІ В. ТАРНАВСЬКОМУ

На плахтах пагорбів Поділля
Покірно палицю прийняв.
Вороже їжилось довкілля . . .
Путь предків пастирем верстав.

Жах заморозив остовпіння . . .
Кати під храмом. З ними смерть.
Сліпить їх Боже Провидіння . . .
Сповняє вдяка серце вщерть.

Не скриті сумніви Мойсея,
Зневір знамено в далину, —
Пал святоюрського Андрея
Приніс в душі на чужину.

В плоди вигод, а хаос законів,
В дурманний чад модерних днів, —
Могутній гомін рідних дзвонів,
Нетлінний звичай прадідів.

Овець шукати? Ні! Не треба!
Не раниш ріню, терням ніг, —
Чаруєш голосом — дар неба
З крутих і темрявих доріг.

У церкві, в школі, рідна мово,
Грими грімкіше від гармат!
Тебе святим сторожить словом
Наш пастир, друг і рідний брат.

Едмонтон, 1 травня 1971.

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

КАНДИДАТ НА ПОСЛА: ГРИГОРІЙ МИХАЙЛИШИН

В. ГАВРИШ

Як я зачинав писати свої спомини, то я не мав ніякого пляну, як їх написати. Я писав їх так, як мені пам'ять висувала перед моїми очима одну, чи другу подію, одну чи другу людину й так, як я їх бачив. Певно, що моя оцінка в багатьох випадках була неповна, може й неправильна, але я старався про даних людей писати так, як я їх бачив, або як про них говорили мені другі люде. З часом, як я написав вже кілька статтей, мої знайомі казали мені; „а пишіть ще про те, або про того". Певно, що мені легше писати про багатьох людей, як тим нашим поселенцям, що жили на фармах й знали лише своїх найближчих сусідів. Я жив довгий час в Едмонтоні, мав крамницю, ресторан, а відтак іміграційне та асекураційне бюро й мав нагоду стрічати багато наших поселенців, придивитися їм, поговорити з ними й тому можу про одного чи другого щось сказати.

Я далекий від того, щоб когось судити, чи осуджувати. Я стараюся писати про них так, як вони мені видвалися, не прикрашуючи нікого, ані його не очорнючи. А вже найменше мені залежить на тому, щоб комусь допекти, або зробити кривду. Але мені здається, що на основі таких споминів, як мої, ми зможемо собі виробити образ, як виглядали наші давніші поселенці, як вони поводилися, які вони помилки та промахи робили, через які нас може наші сусіди-англійці чи інші неправильно, чи навіть дискримінаційно судили.

Здається мені, що варто згадати тут й деяких поодиноких людей, що жили в Едмонтоні, що були знані ширшому, або вішшому загалові й мали деяке значення для нашої спільноти. Тому я хочу про декого з них написати.

На наших хлопців, що приїздили до Канади з маленькою, або й ніякою освітою, в Канаді ждала лише лопата (шуфля) на залізничій дорозі, або гомстед на дикій, зарослій деревами та корчами прерії. Але не всі наші поселенці з тим годилися. Деякі чиплялися інших зайнять, яких могли, щоб не залишатися при лопаті через ціле життя. До таких належав Григорій Михайлишин, який приїхав молоденьким хлопцем до свого брата Василя Михайлишина в Портедж ля Прері, Ман. З села Вільхівчик, пов. Гусятин. Григорій мав закінчену народню школу та одну клясу гімназії. Літом він працював на залізниці, а зимою ходив до школи. Брат його троха допомагав грішим, але небагато, бо й сам робив на залізниці, де заробітки були ненадзвичайні. Але Григорій, хоч був братові вдячний за його допомогу, не дуже числив на братову допомогу. Як підівчився англійської мови, 1912 р. переїхав до Едмонтону, де тоді був досить великий попит на будівельні площі („лоти"). Григорій почав продавати будівельні площі, заробив троха грошей і купив у Бевелі один блок землі. Але, замість продати його зараз із зарібком, він ту землю непотрібно держав, аж прийшов 1914 рік, а з ним війна й повний застій у будові. Його будівельної площі ніхто не хотів купити, податок треба було платити, він грошей не мав і місто забрало його блок землі за податок. Таке саме сталося і з його кількома будівельними площами, які він мав у самому Едмонтоні. Й ті забрало місто за податок.

Окрім тої землі, Григорій ще купив був кілька акрів землі в Дунгевен, на Піс Рівер, де мали будувати місто. Але прийшла війна, міста не будували й Григорієві акри теж забрали за податок. Та Григорій не був такий легкодушний, щоб усі гроші запхати в землю. Троха грошей він ще собі залишив на „чорну годину". Десь тоді Григорій познайомився з гарною дівчиною Марією Олекшів, з доброї родини з фарми з околиці Калмар. В Калмар та околиці поселилися наші іміграпти з Ярославщини, яких мова була декуди під впливом польських сусідів, інакша, як була прим. на Поділлі, чи в східній частині Галичини. Прим. замість слова „казати" чи „говорити", вони вживали слова „гадати". Через те їх й назвали „гадаями" й та назва, частинно, залишилася й посьогодні.

Околиці Калмар мали досить добру землю й наші поселенці там відносно скоро почали дороблятися. Поселенці з околиці Калмар, як і ми всі ще тоді, називали себе русинами. Але деякі з них називали себе „руськими" й належали до Російської Православної Церкви. Русини мали свою греко-католицьку церкву, до якої пильно ходили. Й по тім властиво можна було розпізнати, хто русин, а хто таки „руский". Хоч деяким фармерам було до своєї церкви далеко, вони держалися її твердо й правильно до неї ходили. Марійка розказувала мені одного разу, що вона часто, із дівчатами-товаришками, бігла до церкви шість миль. Кажу бігла, щоб скорше прийти. І то стежками, бо доріг тоді не було. Опісля Марійка перейшла жити до Едмонтону й ходила до церкви св. Йосафата. Тут вона познайомилася з Григорієм Михайлишиним й відтак звінчалися в церкві св. Йосафата. Вінчав їх покійний о. М. Гура ЧСВВ.

То вже був военний час й за роботу було важко. Всіх молодих хлопців забрали до війська. Але Григорій якось пропихався крізь життя.

Прийшов 1917 рік, а з ним й вибори до Албертської легіслятури. В тому часі кандидував у виборчій окрузі Стирджен албертський міністер справедливости („атторней дженерал") Р. Бойл, який у передвиборчій кампанії накидався на русинів (бо так тоді себе називали українці). Григорія Михайлишина то спонукало кандидувати й собі до легіслятури. Він мав уже тоді канадське громадянство, то й не мав ніякої трудности з кандидуванням. Він кандидував як незалежний кандидат, а окрім нього, були ще кандидати з ліберальної та консервативної партії. Григорій не вийшов послом, вийшов Бойл. Григорій опинився аж на третьому (останньому) місці. Він зрештою знав зразу, що не має великих виглядів здобути посольський мандат, але треба йому висловити признання, що, як кол. австріяк, таки мав відвагу кандидувати.

В 1920 р. Григорій відкрив кравецьку робітню, яка дуже добре розвивалася. Скоро в нього працювало вже 20 дівчат, як швачки. Але прийшов 1929 рік, а з ним господарська криза й Григорій мусів свою робітню замкнути. Після того Григорій працював у гуртівні, де продавали мішані товари, але там довго не був. Опісля перейшов до асекураційної компанії Домініон Лайф Іншуренс, де працював аж до переходу на пенсію. Він дожив глибокої старости, бо помер в 1970 р., маючи 84 роки.

Покійний Григорій був одним з основників української греко-православної парафії св. Івана. Він належав теж до гурта тих українців, що не погоджувалися з деякими українцями, які ширили між українцями пресвитеріянізм. Якраз те було одною із причин, чому деякі українці зорганізували Українську Греко-Православну церкву.

Григорій мав сина Богдана, тепер широковідомого лікаря в Едмонтоні та дочку Наталку. Його дружина Марія живе ще в Едмонтоні й, як на свій вік, держиться ще досить добре.

Покійному Григорієві треба висловити признання, що, хоч був невеликого росту, але зате мав відвагу обстати за своїм. Зокрема його рішення кандидувати проти англійців у час війни, де майже всі українські поселенці в Канаді стояли під підозрінням, що вони австрійські агенти, було таки дуже відважним поступком. Тимбільше, що він йшов під кличем оборони доброго українського імені. Вся родина Михайлишинів була вихована в гарному національному дусі й всі вони брали живу участь в українському суспільному житті.

ОБЕЗПЕЧЕННЯ ВІД ВЛОМУ ТА ПОШКОДЖЕННЯ ЧИ ЗНИЩЕННЯ УРЯДЖЕННЯ ДОМУ

Асекурація є для вас забезпеченням перед шкодою та втратою. Тому користайте з неї й обезпечуйте себе від різних немилих випадків, що можуть вам трафитися.

Не нарікайте відтак, що вам ніхто не сказав, що є обезпечення, яке покриває вам шкоди, яких ви зазнали від огню, граду, тучі, влому до вашої хати від крадежі, коли покриваємо вам всю шкоду та від влому до вашої хати, коли вам нічого не вкрадуть, але пошкодять або й зовсім знищать урядження хати й зроблять шкоду на тисячі долярів.

Ця поліса не коштує багато. Якщо ви вже маєте обезпечення від вогню, граду та тучі, то додаткова поліса від влому та пошкодження хатного урядження коштує лише 15 дол. більше. Тоді ви маєте повне обезпечення від всіх нещасливих випадків.

Наша агенція мала вже 5 випадків, коли вломьики дісталися до хати наших клієнтів й вчинили шкоду на поверх 1,000 дол. Хто з них мав додаткову асекурацію, тому компанія вповні покрила вчинену шкоду.

Тому й ви забезпечте себе перед несподіваним немилим випадком й купуйте комбіновану полісу ("пакедж поліс"), яка забезпечить вас від всякої шкоди, із вломом до вашого дому та знищенням його урядження включно.

HAWRYSH AGENCY
10952 - 97 St., Edmonton
Tel.: 429-6566

Річні збори ЛУКЖ в Мондері

(закінчення з 6 стор.)

ло фондів та влаштував низку культурну імпрезу.

З нагоди наших річних зборів звертаємося з закликом до всіх жінок, зокрема молодших, що ще не є членкинями ЛУКЖ, щоб вони ставали в ряди членок тої корисної організації, яка робить велику працю для нашої Церкви й нашого народу. Багато з нас, старших, вже знемагає й треба, щоб молодші жінки перебирали наші місця.

Зокрема то важне тепер, в тих старших часах, де в усьому світі молодь лишає школу й рідний дім й пускається на совзькі дороги, що можуть довести дітей до упадку. Добрий приклад батьків часто допомагає врятувати дітей від того зла. Праця й діяльність в українських католицьких організаціях зможе бути добрим прикладом для ваших дітей, яко може й самі захочуть в тих організаціях працювати.

Тому ще раз закликаємо всіх молодих жінок включитися в працю ЛУКЖ й працювати спільно над вихованням нашої молоді та на скріплення наших парафій та наших парафіяльних та національних організацій.

Анастазія Гевко

Українські танці

saskatchewan summer school of the arts

AT FORT SAN, SASKATCHEWAN

22 - 29 серпня 1971

Курси танців для початкуючих та заавансованих танцюристів, віком від 10 - 25 років; в програмі навчання: українські, німецькі, мадярські та польські танці. Навчання буде відбуватися в чудовій околиці, де приміщені літні курси.

Курси вестиме: Лідія Павличенко з Саскатуну

Найменше число учасників курсу: 15 студентів

Оплата за навчання, мешкання та харч: $50

Зголошення приймаємо ЛИШЕ до 4 червня

for further information:
Saskatchewan Arts Board
200 Lakeshore Drive, Regina

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

МІСЬКІ ПОТРЕБИ Й МІСЬКІ ВИДАТКИ

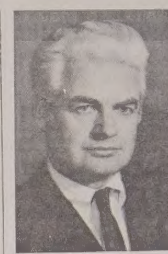

Айвор Дент, мейор

Якщо зростаюче місто має розвиватися та процвітати та зберегти якість життєвого рівня, що його бажають його мешканці, то воно мусить видавати гроші сьогодні, щоб забезпечити всі вигоди на завтра. Але ж ми не маємо сьогодні досить грошей, щоб могти забезпечити всі бажані удогіднення на завтра, тому ми мусимо розважно вибирати ті речі, які є дуже потрібні сьогодні, а одночасно будуть служити нашим найбільшим потребам у будучности. Всі видатки того роду збирається разом раз у рік і предкладається міській раді під загальним заголовком: міський бюджет.

Цьогорічний загальний бюджет сягає суми бл. 80 мільйонів долярів. Для декого то може видаватися казковою сумою, а одначе, та сума, навіть приблизно, не є такою, щоб вистарчила на заплату всіх оправданих домагань всіх мешканців нашої спільноти, які вважають, що наші життєві умовини повинні бути задержані, ба навіть підвищені.

Приблизно 27 мільйонів долярів із 80 мільйонів, які ми маємо видати цього року, піде на підприємства громадського користування. То виглядає на страшно велику суму гроша. Одначе, якщо ми ті гроші вкладемо в побудову різних споруд, на які ці гроші призначені, ми починаємо діставати досить гарний зворот тих грошей, що ми інвестуємо.

Мешканці Едмонтону повинні собі усвідомити, що завдяки тому, того роду видатки повертаються їм рік за роком у формі значно нижчої податкової стопи, яка би їм припадала, якщоб ми не заплатити завдалегідь за ті споруди. В додатку до того деякі люде говорять про надзвичайно великі задовження Едмонтону, в які вони включують теж гроші, які ми інвестували в підприємства громадського користування. Кожний промисловець може сказати тим людям, що, якщо ви хочете заробити гроші, мусите наперід видати гроші. Якщо йдеться про наші підприємства громадського користування, ми на них заробляємо гроші для мешканців Едмонтону.

Тому я раджу читачам моїх статтей, заки вони будуть приголомшені цифрами, що їх подадуть їм деякі люде відносно задовження на кожного мешканця Едмонтону за міські будови, в порівнанні між Едмонтоном та іншими канадськими містами, щоб вони попросили тих людей, що про те говорять, чи пишуть, щоб вони були вповні справедливі й подали теж цифри, які виказують, кілько міського майна припадає на кожного мешканця в різних канадських містах. Якщо то буде зроблене, то зовсім ясно, що наші задовження не будуть аж такі страшно великі, як деякі люде хочуть їх представити мешканцям Едмонтону, як гідні довіря, на те, щоб їх увести в блуд. А тепер, коротко, погляньмо на інші ділянки, в яких місто інвестує свої гроші в побудову споруд для добра всіх мешканців міста.

Деякі суми з бюджету йдуть на придбання нового устаткування для гашення пожеж, щоб захищати життя та майно мешканців міста. Ніхто не хоче на випадок пожежі, бути залежним від старого пожежного автомобіля, що може поламатися в дорозі до місця пожежі. Устаткування старіється та нищиться кожного року, так, що цей видаток повторюється кожного року.

В тій самій лінії, ніхто не хоче, щоб поліційний автомобіль поламався по дорозі до місця якогось випадку, щоб прийти комусь з допомогою. Всежтаки ми не посилаємо наших автомобілів на пенсію, як вони вже непридатні для міської поліції. Ми їх перемальовуємо й ними користуються інші міські відділи, де неконче потрібно, щоб автомобілі завжди були в дуже доброму стані.

Дальше видається гроші на закупно та розбудову парків та місць для дозвілля, щоб забезпечити гарний вигляд міста. Й мені приходиться з приємністю ствердити, що більшість міської ради вважала за відповідне ухвалити поважну суму, бо бл. пів мільйона долярів цього року на парк Ранда в північносхідній частині міста і виплатити 3,000 дол. на криту пливальню та критий майданчик для спорту в південнозахідній частині міста. Зокрема остання спортова споруда тішилася в мене завжди великою симпатією. Це тому, що я вважаю майданчик за дуже гарний спосіб дозвілля. Якщо ми будем мати таких майданчиків більше, наша молодь, а й дорослі мешканці будуть мати місце, куди зможуть піти й де зможуть зайнятися чимось пожиточним, замість займатися різного рода збитками.

Поважної суми грошей є й потрібно кожного року, а цей рік не є винятком, щоб збудувати хідники та паріжники при дорогах, дати нову поверхню на дорогах та дати тверду поверхню на доріжках позаду будинків. Ці видатки є того роду, що вони самі себе виплачують. То значить, що загал податковців за те не платить, платять лише ті мешканці, що з того користають. Приміром, якщо ви хочете, щоб доріжка за вашою хатою мала тверду поверхню, а ваші сусіди є тої самої думки, управа міста зробить то радо для вас, але кошт побудови поверхні йде як додаток до вашого податку і ви самі платите за те. Загал податковців не має ніякої відповідальности за той міський довг.

Ця стаття не має завдання бути вповні вичерпною і представити всі пляни будови міських споруд. Вона написана радше на те, щоб читачам моїх статтей вичислити деякі речі, які є конечні, щоб вдержати Едмонтон таким містом, в якому мило жити. А того не можна інакше зробити, тільки в той спосіб, що наперід мусимо вкласти гроші в наше місто.

Ivor Dent

Айвор Дент, мейор

• **Албертська провінційна цензура перевірила в минулому році 1,348 фільмів. 22 фільми не дозволено виставляти в Алберті, а з інших витято 6,777 стіп, заки їх дозволено висвітлювати в Алберті.**

На пресфонд «УВ» склали:

По $5.00: Н. Зінько, Лек Ла Биш, Алта., В. Кунда, Форт Саскачеван, Алта.

По $3.00: Т. Музика Торонто, Онт.

По $2.00: О. Буцяк, Ричмонд, Б. К., В. Смотрицький, Порт Алберні, Б. К., В. Павлик, Вегревил, Алта., Д. Монастирський, Калгарі, Алта., п-і П. Пяста, Мелфорт, Саск., В. Шульган, Чергил, Алта.

По $1.00: П. Матійчук, Едмонтон, І. Зварич, Едмонтон, І. Шевчук, Бойл, Алта., В. Городинський, Нюмаркет, Онт., п-і М. Янчук, Вінніпег, Ман., М. Мултан, Велленд, Онт., п-і Х. Адамик, Едмонтон, А. Якимець, Едмонтон, п-і М. Балагурак, Едмонтон.

Усім шановним жертводавцям і збірщикам щиру подяку складає адміністрація „Українських Вістей".

INTERTRADE EXPRESS CORP.

НАЙПЕРШЕ ВАМ СКАЗАЛА — А ТЕПЕР ВАШІ РІДНІ ТО ПІДТВЕРДЯТЬ

ЗАМОВЛЯЙТЕ ЛИШ СПЕЦІЯЛЬНІ РУБЛЕВІ ЦЕРТИФІКАТИ В УКРАЇНУ

Вони є найкращим дарунком. Спеціяльні рублі мають чотири рази більшу вартість як звичайні рублі. Ваші рідні можуть за них купити, що захочуть за малу частину звичайної ціни — на справді за одну четвертину нормальної ціни або навіть за менше. Деякі товарі можна купити за спеціяльні рублі так дешево, що їхня вартість виходить за одного доляра на 10 рублів. Напишіть до нас, або телефонуйте й ми вишлемо вам **АБСОЛЮТНО ДАРОМ** наш новий ілюстрований каталоґ. Ви тоді переконаєтеся, що СПЕЦІЯЛЬНІ РУБЛЕВІ ЦЕРТИФІКАТИ є найкращим дарунком. Достава товарів додому протягом 3-4 тижнів.

Ціна $2:13 за один спеціяльний рубель. АБСОЛЮТНО НІЯКИХ ДАЛЬШИХ ДОПЛАТ. Ви можете післати суму, яку забажаєте. **ВПОВНІ ГАРАНТОВАНІ.**

Замовляйте тепер
Замовляйте лиш через

INTERTRADE EXPRESS CORP.
125 East 23rd Street
Fifth Floor
New York, N.Y. 10010
Tel.: 982-1530

ЖАДАЙТЕ НАШОГО НОВОГО ДАРОВОГО КАТАЛОҐУ.

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Наша спецеіяльність: замовлення на автомобілі та апартменти.

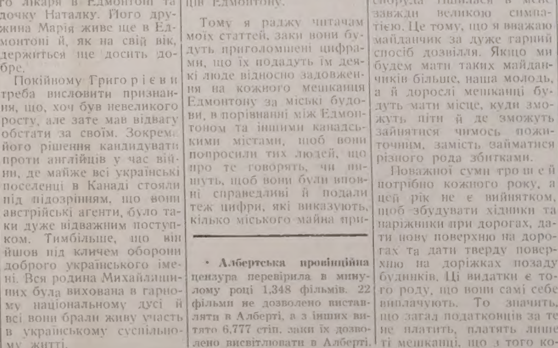

ГРУЗИНСЬКИЙ АНСАМБЛЬ ПІСНІ Й ТАНКУ

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ ВІНЧАННЯ П-ВА НИКОЛИ Й ПАВЛИНИ ШРАМ В ЕДМОНТОНІ

Ювіляти п-во Никола і Павлина Шрам з дітьми Вірою, Надією, Іваном і Тарасом.

В суботу, 13 лютого збулося 25 років з тої днини, коли п-во Никола й Павлина Шрам станули були під вінець, приймаючи церковне благословлення на подружє життя. В ту саму днину 13 лютого ц. р. в 25-річчя вінчання достойних ювілятів брат та братова Михайло і Степанія Шрам та діти ювілятів Надія, Іван, Віра і Тарас приготовили гарне ювілейне торжество. Почалось це родинне свято Молебенем в парафіяльній церкві св. Юрія Побідоносця в Едмонтоні, що його о год. 5:30 вечора відслужив їхній парох о. В. Тарнавський. По Молебені відбулась ювілейна гостина в УНДомі, яка згуртувала при столах запрошених гостей, родину, приятелів та знайомих. За почесним столом сиділи достойні ювіляти зі своїми дітьми та родиною, дружка і дружба, отець парох з дружиною та представники Організацій Визвольного Фронту.

Господарем гостини був п. В. Луців. Гостина почалась молитвою, що її проказав отець парох. Вітаючи ювілятів, родину їхню і гостей, господар вечірки зясував життєвий шлях ювілятів.

Ювілят п. Никола Шрам народився в ярославському селі Тухля в родині Степана і Катерини з роду Кілик, Шрамів. Молодіє ть свою провів він в крузі найближчої родини. Двадцятьдва річним юнаком він мусить іти в совєтську армію, що 1940 р. всеволадно володіла західними землями України. Судьба загнала молодого призовника аж у Владивосток. З далеко ї вадтихоокеанської сторони рятується п. Никола так, як багато інших наших українських людей, запротечих у Сибір чи інші сторони непроходимої тюрми народів.

Він вступає до армії генерала Андерса і з нею проходить всю тернисту дорогу через Персію, Ірак, Палестину та Єгипет, опинюючись в Італії. Тут відбуває хресний бій під Монте Касіно, щасливо минувши судьби тисячів, що їхні могили повсячасно голосять про жорстоку боротьбу в гітлерівськими полчищами на італійській землі.

Там в Італії по закінченні другої світової війни ювілят пізнає пристійну молоду українську дівчину Павлину Оліяр і з нею 13 лютого 1946 р. вінчається.

Ювілятка народилася в родині Дмитра і Марії Оліяр в селі Сівчани біля Бірчі в княжій Перемищині. Судьба, яка супроводили стежки молодого життя багатьох українських дівчат та хлопців завела молоду Павлину в Італію. Тут її стрінуло щастя повінчатися зі своїм мужом Николою. По скромному весілі молодята виїздять до Англії.

1951 р. вони імігрують в Канаду, де й проживають до сьогодні. З Англією в'яже їх прикрий спомин, бо там похоронили вони свого молоденького сина-первеня. В Канаді Господь поблагословив їх четверо діточками — Надією, Іваном, Вірою і Тарасом.

Коли 1955 р. оснувалась за благословенням Преосвященого Владики Ніла парафія св. Юрія Побідоносця достойні ювіляти включаються як члени в її життя. П. Никола Шрам кількакратно був членом церковного комітету тієї ж парафії, займаючи пост секретаря. Обоє ювіляти є не тільки примірними членами згаданої парафії. Вони теж активно працюють в організаціях Визвольного Фронту, а діти в молодечій організації СУМ. Ювіляти є теж членом чоловічого хору УНДому „Думка". Любить спів, а від Бога одержав гарний голос і його часто ми чуємо в часі наших парафіяльних богослужень. Вітаючи ювілятів, господар гостини п. В. Луців бажав їм від усіх приявних кріпкого здоров'я та успіхів у житті.

Ювілятів вітав від родини брат Михайло. Він начеркнув у веселій формі постать ювілята, згадуючи дітячі літа. Окремо він згадав те, як вони оба вже по війні найшлися в одній місцевості, нічого про себе з початку не знаючи.

Син Іван вітав батьків від дітей, а дочка Надія зложила дарунок. Ювілятів, зокрема активного в суспільно-громадському житті п. Николу Шрама, вітали: п. І. Тимчишин від УНДому, п. В. Гирак від організацій Визвольного фронту, п. О. Татчин від батьківського комітету СУМ, п. М. Свистун від чоловічого хору УНДому „Думка", а від товаришів тепер і шнього праці панове Р. Джонстон та Р. Крущі.

Отець В. Тарнавський — парох ювілятів вітав їх від себе, своєї дружини та всіх парафіян. Він підкреслив в своєму слові беззастережну відданість достойних ювілятів своїй Церкві та ідеї свободи рідного народу. Подивляти треба з якою дбайливістю, говорив о. парох, ювілят сповняє свій обов'язок батька виховника. Немає неділі, щоб він, хоч далеко живе від парафіяльної церкви, не привіз дітей до церкви чи садочка та рідної школи. Подивляти треба матір — ювілятку, продовжував о. парох, як вона в обставинах праці мужа везе дітей з полудневого Едмонтону автобусом до рідної школи чи церкви, щоб привчати їх до обов'язку та любови всего, що рідне. Нераз дві години посвячує вона на цю подорож, але це не заломлює її вона стало з посвятою виконує свій релігійний і національний обов'язок. Отець парох окремо підкреслив щиру і віддану працю ювілята для своєї парафіяльної церкви. З пошаною говорив він про п. Николу Шрама, як відданого свому парохові парафіянина, розсудливого і справедливого у словах та ділах. Вітаючи обоїх, побажав о. парох ювілятам одного: дожити щастя, щоб їхні діти, святкуючи колись свій срібний ювілей подружжя, проводили його в такій рідній українській атмосфері, як ця, що в ній сьогодні проводять вони свій срібний подружий ювілей.

Братова Степанія й брат ювілята Михайло вручили ювілятам дарунки від приявних гостей та від себе особисто. Грімке „Многая літа" супроводило цю хвилину ювілейної гостини. Зворушені до глибини душі ювіляти дякували всім приявним за честь, яку вчинили їм своєю приявністю і на Молебні і на гостині. Окремо дякував ювілят братові і братовій за приготування милої несподіванки. Отцеві парохові дякував за молитви та церковне благословення з нагоди 25-річчя вінчання. Підобредійці С. Тарнавський він не тільки дякував за участь у святкуванні їхнього ювілею, але окремо за її працю в користь парафії, зокрема тепер в садочку. Подив і пошана це мої почування до вас, пані добродійко, говорив ювілят. Він дякував дітям за труд та прохав про те, щоб наслідували їх — батьків — в свойому житті. З окрема дякував ювілят Господу Богу за опіку в часі важкої і дуже жорстокої війни та всіх тих труднощів, які мусів перебороти запроторений у неісходиму Сибір. З вдячности за рятунок життя ювілят своєю щирою працею для рідної Церкви і народу хоче сплатити Господу Богу довг за тягненний охороною Божою в житті.

Ювілейна гостина закінчилася молитвою. Гостіпідходили до головного стола і особисто вітали ювілятів, бажаючи їм всего добра. Пізно в ніч затягнулася гостина. Орхестра приграваала гостям до танців.

З приводу ювілею п. Н. Шрам зложив 25.00 дол. на церкву св. Юрія Побідоносця, а 15.00 дол. на пресфон „УВ".

Приятель

Айтуна, Саск.

ПОХОРОН БЛ. П. ДМИТРА БАЙТАЛАН

В понеділок, 21 грудня 1970 р. розійшлася в містечку Айтуні несподівано сумна вістка, що, у власній хаті, помер нежданно на удар серця бл. п. Дмитро Байталан на 66-ому році життя.

Покійний Дмитро народився 23 жовтня 1904 р. в селі Довголуйка, пов. Стрий, Західна Україна. До Канади приїхав 15 червня 1912 р. з родичами, які осіли на гомстеді в Стіпен, Саск. 1925 р. родина Байталан переїхала зі Стіпен в околиці цю Айтуни, де рівнож осіли на фармі. Покійний Дмитро дуже любив працювати на полі, тож помагав своїм батькам у господарстві. Згодом купив собі сам фарму й господарив на фармі самостійно через довгі роки, бо аж до 1965 р., коли фарму продав. В 1966 р. перейшов жити до містечка Айтуни, де прожив аж до своєї смерти. Покійний був дуже працьовитий та спокійної вдачі, тішився великою пошаною серед усіх, що його знали.

Покійного оплакують сестра Настуня Ласкевич в Габерт, Саск. і шість братів: Олександер і Василь в Айтуні, Володимир і Юрко в Британській Колюмбії, Стефан в Онтеріо, а Ілько в Монреалі.

Похорон покійного зачався парастасом, що його в каплиці похоронного заведення відслужив у понеділок, 28 грудня о. В. Корда ЧНІ. У вівторок, 29 грудня о. В. Корба відслужив заупокійну Службу Божу й похорон в церкві Пресв. Серця Христового. Він теж попращав покійного від імені родини, приятелів та усеї громади. Тлінні останки покійного зложено на католицькому цвинтарі в Айтуні.

З нагоди похорону родина покійного передала 20.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуємо, а покійному вічна пам'ять.

Приятель

Моїй мамі

Я знав на світі одну жінку,
Що була жінка понад жінками,
Ім'я святе, ім'я велике,
Рідної моєї, любої мами.

І хоч які я жінки бачив,
То їй не можна дорівняти,
Її словами я своїми,
Ніяк не можу описати.

Від дня народження до нині,
Вона стояла й стояти буде
Вірно, найкраще при дитині,
Аж до загину все і всюди.

Та жінка, мама моя рідненька,
Найбільша жінка понад жінками,
Її славити вічно буду
Найсердечнішими словами.

Мамо! Яке солодке, золоте слово!
Як тебе нині спомнаю,
В тобі найбільшу й найвідданішу
На віки вічні жінку маю.

Мамо! Пройшов я вже багато,
Зазнав і доброго і злого,
Але до тебе й понад тебе,
Я не побачив ще нікого!

Микола Горішний,
Джерсі Сіті, 2. 16. 69.

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад ветеринарних ліків в Едмонтоні

Blue and White Attractions Limited Presents
НЕБУДЕННА СЕНЗАЦІЯ!
70 ТАНЦЮРИСТІВ, СПІВАКІВ ТА МУЗИКАНТІВ, ЩО ЗАПИРАЮТЬ ВІДДИХ.
Грузинський ансамбль пісні й танку
Сензаційний виступ, повний радости та захоплення для цілої родини.
В ЮВІЛЕЙНІ АВДИТОРІЇ В ЕДМОНТОНІ
8 і 9 червня в год. 8:30 вечора
В ЮВІЛЕЙНІЙ АВДИТОРІЇ В КЕЛГАРІ
10 червня в год. 8:30 вечора

ВЛАДИКА АНДРЕЙ СЕРЕД ВІРНИХ У ЧАС ВЕЛИКОДНЯ

Всевишній вислухав щирі молитви вірних Української Католицької Церкви Саскачевану за поворот до здоров'я їхнього дорогого Владики Андрея. Після важкого захворіння на недугу серця Владика Андрей перебув довший час під спеціяльною лікарською опікою в шпитали св. ап. Павла, а відтак протягом двох тижнів перебував у своєї сестри в Торонті. До Саскатуну повернувся Владика в перших днях місяця квітня, щоби взяти участь зі своїми вірними у Великодніх відправах, а відтак і надалі виконувати свої важкі обов'язки єпископа.

Перший раз по повороті з Торонта, Владика Андрей був серед своїх вірних в церкві св. апостолів Петра і Павла в Нютені 11-го квітня, взявши участь у Воскресній св. Літургії, що її відправили отці Я. Сиваник та І. Стухлюк (після нового стилю), підчас котрої зложив щирі побажання для парафіян з нагоди свята Воскресення й, при тій нагоді, зложив подяку парафіянам за їх молитви в його намірению.

Того самого дня Владика Андрей, в товаристві о. радника Н. Будза, після полудня, на велику радість членкинь ЛУКЖ при катедрі св. Юра та їх гостей, взяв участь в чайному прийнятті, яке кожного року з великим успіхом уряджує катедральний відділ ЛУКЖК. Хоч на обличчі Владики видно було певне змучення та сліди перебутої важкої серцевої хвороби, він з усмішкою на устах вітався зі своїми вірними.

П'ятнадцятого квітня в страсний Четвер, Владика Андрей відправив Архиєрейську Службу Божу при співучасти о. прелата І. Олійника, о. радника В. Івашка, о. декана П. Криворучки, о. д-р С. Гарванка та о. Р. Гоменка.

В неділю, 18-го квітня в день „Празника Празників" Владика Андрей відправив Архиєрейську Службу Божу в катедрі св. Юрія при співучасти о. прелата І. Олійника, о. декана П. Криворучки та о. радника В. Івашка, що виконував функцію диякона. До Служби Божої співав катедральний хор під проводом п. С. Чепиги. В часі Служби Божої Владика виголосив коротку проповідь з нагоди Празника Воскресення, подякувавши Всевишньому за ласку святкування тих свят серед своїх вірних, вірним за молитви в його намірению і вкінці зложив їм побажання, щоби Всевишний дарив їх Своїми щедрими ласками та мав їх у Своїй ласкавій опіці. Як кожнього року, так само і цього велике число вірних приступили до св. Тайни Євхаристії.

Після Архиєрейської Служби Божої, Владика Андрей гостив великодним сніданком місцевих душпастирів у своїй резиденції.

Участь Владики Андрея у великодних Богослужбах прийняли вірні та українські католицькі організації з великою радістю, бо ж ще цього року перед ними лежать великі завдання.

Преосвященний Кир Андрей

Цього року Саскатунська єпархія відзначуватиме 20-річчя свого існовання і 20-річчя впровадження на єпископський престіл її першого єпископа Преосвященного Кир Андрея. Цього року в Торонті відбудеться ІХ-ний КОНҐРЕС Централі українців католиків Канади та її складових організацій та перехід головних управ на три роки до Саскатунської єпархії. Цього року відбудеться в осені Конґрес Комітету Українців Канади і також цього року відбудеться Єпархіяльний З'їзд Централі українців католиків Саскачевану та її складових організацій. Як бачимо перед українцями католиками Саскачевану лежать велика праця та завдання. На підставі проробленої праці в минулому можна надіятися, що вірні та члени українських католицьких організацій під вмілим проводом своїх духовних та світських провідників, а головно завдяки розумним порадам їх Владики Кир Андрея, вив'яжуться з тих завдань як найкраще.

Т. Б-н

Мондер, Алберта

РІЧНІ ЗБОРИ ЛУКЖ

Відділ ЛУКЖ в Мондер відбув свої річні збори, що на них вибрано нову управу ЛУКЖ 1971 р. в такому складі: Емілія Жук — голова, заступниці голови: Павліна Філ, Паранька Міщей, Анна Безубяк, Евгенія Паламарк — редорд. секр. Розалія Поліщук —фінанс. секр.; музейний комітет: Ірина Фербей, Паранька Лайбіда, Марта Феняк, Варвара Тимчишин, Марія Кітлярчук, Настя Манявська; шпитальний комітет: Юлія Скрипник, Ксеня Магеґа, Анеля Шульба, Катерина Бартків; телефонічний комітет: Розалія Ковтун, Настя Пегович, Анастазія Гевко — кореспондентка; контрольорки: Вікторія Кокотайло, Ангеля Ружицька, Стефанія Гевко.

На зборах був приявний духовний асистент відділу о. Р. Мельник ЧСВВ.

Наш відділ проробив тару працю в парафії, придбав для парафії чима-

(продовження на стор. 7.)

Срібний подружий ювілей у Тиндер Крік, Саск.

П-ВА ІВАНА Й КАТЕРИНИ ЛІВЧАК

В суботу, 21 листопада 1970 р. о. парох Л. Рамач відслужив в церкві св. Петра й Павла в околиці Тиндер Крік Службу Божу в намірені п-ва Івана й Катерини Лівчак, що того дня відзначували 25-річчя їхнього подружого життя.

Після Служби Божої всі гості прибули до дому п-ва Лівчак, де був обід та забава. На це рідне родинне торжество приїхала з Ріджайни їхня дочка Юліяна, а син Данило зі Саскатуну. Два молоді сини Евген та Василь ще ходять до школи. З Манітоби приїхали брат А. Тичинський з родиною і Орест Михаленько. Окрім них приїхали ще сестри Марія та Анна з чоловіками та родиною, п-во А. Петриків, І. Солнічка та С. Луців з родиною.

Обід розпочався молитвою, що її проказав о. Л. Рамач, після чого всі засіли до смачного обіду. Після обіду о. парох привітав ювілятів із їхньою гарною річницею та склав їм найкращі побажання від імені всіх гостей, які відтак сплно відспівали ювілятам многолітствіє.

Ювілят Іван приїхав до Канади 1927 р. з села Озмина, пов. Самбір, Західна Україна. Ювілятка Катерина роджена тут в родині Тичинських.

Після обіду всі гості перейшли до недалекого шкільного будинку, де забавлялися мило до пізньої ночі.

В часі забави зібрано на

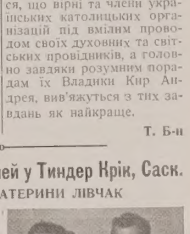

П-во Іван і Катерина Лівчак

„Українські Вісті" 25.00 дол. За жертву щиро дякуємо, а п-ву Лівчак бажаємо ще багато милих літ прожити та втішатися своїми дітьми.

К. М.

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК
для ваших дітей у юнацькому віці це передплата за цікавий, гарний, ілюстрований місячник
ЮНАК
Річна передплата — 5.00 дол.
► порадьте Вашим друзям і знайомим, щоб запренумерували "Юнака" для своїх дітей.
► На бажанні висилаємо безкоштовно показове число.
YUNAK Magazine
2199 Bloor St., West, Apt. 13
Toronto 9, Ont., Canada

Виконуємо всякого роду цементові роботи. Бейсменти, хідники, їзні ітд.
CEMENT CONTRACTORS — Tel.: 422-1345
С. БОСЧКО і М. МАДІРОВСЬКИЙ
10742 - 106Street 11829 - 94 Street

Що спричинює те, що СІҐРАМ п'ять зірок продається краще, ніж усі інші роди віскі в Канаді?
ВАШ ДОБРИЙ СМАК!
Це легко зрозуміти чому. Прекрасна якість. Приємна на смак, приємна на око, безперечно найкраща якість. До того йде ім'я і якість Сіґраму. Доказ? Це також легко.
ПРИЄМНА ВІСКІ!
Seagram's FIVE STAR
CANADIAN RYE WHISKY